

FINANCIJSKA AGENCIJA

OIB: 85821130368

RC RIJEKAFRANA KURELCA 851 000 RIJEKA

(adresa nadležne jedinice)

FINANCIJSKA AGENCIJA

RC RIJEKA

1

04-03-2020

PREDSTEČAJNE NAGODBE
PRIMANJE I OTPRIMA POŠTE
KLASA 120-11/20-06/23
UR. BROJ 07-02-20-13Nadležni trgovački sud: Trgovački sud u RijeciPoslovni broj spisa: St-574/2019**PRIJAVA TRAŽBINE VJEROVNIKA U PREDSTEČAJNOM POSTUPKU****PODACI O VJEROVNIKU:**

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

JT International Zagreb d.o.o.OIB: 32835155877

Adresa / sjedište

Slavonska avenija 6a, Zagreb**PODACI O DUŽNIKU:**

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

Inlet d.o.o.OIB: 31190697197

Adresa / sjedište

Trg Republike Hrvatske 1, Zagreb**PODACI O TRAŽBINI:**

Pravna osnova tražbine (npr. ugovor, odluka suda ili drugog tijela, ako je u tijeku sudski postupak oznaku spisa i naznaku suda kod kojeg se postupak vodi)

Presuda Visokog trgovačkog suda u Zagrebu pod posl.br. PŽ-7984/2014-2 od 27.studenog 2017., presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu pod posl. br. P-2313/13 od 11. srpnja 2014.

Iznos dospjele tražbine: _____

Glavnica _____

Kamate _____ (kn)

Iznos tražbine koja dopijeva nakon otvaranja predstečajnog postupka

1.519.045,49 kuna (kn)

Dokaz o postojanju tražbine (npr. račun, izvadak iz poslovnih knjiga)

Potvrda o plaćanju presuđenog iznosa od 30. siječnja 2018., potvrda o plaćanju troškova postupka od 26. siječnja 2018.Vjerovnik raspolaže ovršnom ispravom DA / NE za iznos _____ (kn)

Naziv ovršne isprave

PODACI O RAZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova razlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi razlučno pravo

Iznos tražbine _____
(kn)

Razlučni vjerovnik odriče se prava na odvojeno namirenje **ODRIČEM / NE ODRIČEM**

Razlučni vjerovnik pristaje da se odgodi namirenje iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja **PRISTAJEM / NE PRISTAJEM**

PODACI O IZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova izlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi izlučno pravo

Izlučni vjerovnik pristaje da se izdvoji predmet na koji se odnosi njegovo izlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja **PRISTAJEM / NE PRISTAJEM**

Mjesto i datum

U Zagrebu, 2. ožujka 2020.

Potpis vjerovnika

Hana Renić Henig, odvjetnica,
po punomoći

ODVJETNICA
HANA RENIĆ HENIG

Divjak, Topić & Bahtijarević
odvjetničko društvo d.o.o.
ZAGREB, IVANA LUČIĆA 2A/ 18

FINANCIJSKA AGENCIJA

REGIONALNI CENTAR RIJEKA

Frana Kurelca 8
51 000 Rijeka

Predstečajni vjerovnik: JT International Zagreb d.o.o., Zagreb, Slavenska avenija 6a,
OIB: 32835155877

Predstečajni dužnik: Inlet d.o.o., Zagreb, Trg Republike Hrvatske 1,
OIB: 31190697197

PODNEŠAK PREDSTEČAJNOG VJEROVNICA

3x

1. Predstečajni vjerovnik obavještava naslovljeno tijelo da će ga u ovom predstečajnom postupku zastupati odvjetnica Hana Renić Henig iz odvjetničkog društva Divjak, Topić & Bahtijarević d.o.o., Zagreb, Ivana Lučića 2a te moli da se sva pismena dostavljaju na adresu navedenog odvjetničkog društva.

Prilog: punomoć za zastupanje, izvornik

2. Nad predstečajnim dužnikom je 10. veljače 2020. otvoren predstečajni postupak objavom rješenja Trgovačkog suda u Rijeci pod poslovnim brojem St-574/2019 na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča suda. Predmetnim rješenjem pozvani su vjerovnici da u roku od 21 dan od dana dostave rješenja prijave svoje tražbine nadležnoj jedinici Financijske agencije.

Predstečajni vjerovnik ovim putem, unutar za to mu ostavljenog roka, prijavljuje svoju buduću i uvjetnu tražbinu prema predstečajnom dužniku u iznosu od 1.519.045,49 kuna .

U nastavku podneska, predstečajni vjerovnik iznosi naslovljenom tijelu razloge zbog kojeg njegova tražbina, do trenutka otvaranja predstečajnog postupka, još nije dospjela.

3. Naime, tražbina predstečajnog vjerovnika je još uvijek uvjetna i buduća jer dospelost tražbine ovisi o presudi Vrhovnog suda Republike Hrvatske (dalje u tekstu: „*VS RH*“) o prijedlogu za reviziju koji je vjerovnik predložio 19. veljače 2018. u odnosu na presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske (dalje u tekstu: „*Drugostupanjski sud*“) pod poslovnim brojem Pž-7984/2014 od 27. studenog 2017. Navedenom presudom Drugostupanjskog suda se (i) preinačuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu (dalje u tekstu: „*Prvostupanjski sud*“), broj P-2313/13 od 11. srpnja

2014. (dalje u tekstu: „**Prvostupanjska presuda**“) u točkama 1. i 3. izreke iste te se nalaže predstečajnom vjerovniku, tamo tuženiku isplatiti tužiteljima (ovdje predstečajni dužnik kao I. tužitelj iz navedenog parničnog postupka) iznos od 120.000,00 eura plativo u kunsjoj protuvrijednosti temeljem srednjeg tečaja Hrvatske narodne banke na dan isplate sa pripadajućom zateznom kamatom tekućom od 1. veljače 2013. do isplate, (dalje u tekstu: „**Drugostupanjska presuda**“).

Dokazi: - *prijedlog za reviziju Drugostupanjske presude, preslika*
- *Drugostupanjska presuda, preslika*
- *Prvostupanjska presuda, preslika*

4. Predstečajni vjerovnik je navedeni iznos, koji zajedno sa zakonskim zateznim kamata iznosi 1.519.045,49 kuna u cijelosti isplatio. Kao dokaz o izvršenoj isplati predstečajni vjerovnik prilaže i punomoć kojim su I., II. i III. tužitelj iz gore opisanog parničnog postupka dala putem osobe ovlaštene za svoje zastupanje svom osnivaču - g. Kovačeviću - da u njihovo ime i za njihov račun primi uplatu presudom naloženog iznosa. Kao tekst spomenute punomoći stoji i utvrđenje da je isplatom iznosa iz Drugostupanjske presude vjerovnik „*ispunio svoje obveze prema predmetnoj presudi, a koje se odnose na sve tužitelje*“.

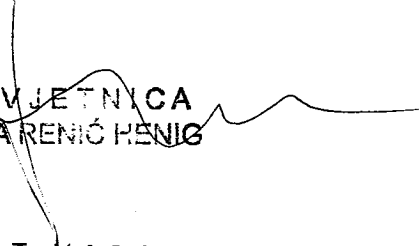
Dokaz: - *punomoć I., II. i III. tužitelja, preslika*
- *potvrda o plaćanju presuđenog iznosa od 30. siječnja 2018., preslika*
- *potvrda o plaćanju troškova postupka od 26. siječnja 2018., preslika*

S obzirom na to da je vjerovnik isplatio prema Drugostupanjskoj presudi naloženi iznos u slučaju da VSRH odluči prihvatiti reviziju te preinači Drugostupanjsku presudu ili podredno da ukine u cijelosti Drugostupanjsku presudu i predmet vrati na ponovno suđenje drugom vijeću drugostupanjskog suda ili podredno da ukine i Drugostupanjsku i Prvostupanjsku presudu i predmet vrati na ponovno suđenje, predstečajni vjerovnik bi imao dospjeli zahtjev prema predstečajnom dužniku da mu vrati iznos isplaćen prije donošenja revidirane presude od strane VSRH-a.

Time bi bila ostvarena okolnost za primjenu odredbe članka 1112. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, dalje u tekstu: „**ZOO**“). Naime, navedena odredba propisuje da „*obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili je kasnije otpala.*“ Dakle, s obzirom na postojanje mogućnosti da presuda temeljem koje je predstečajni dužnik primio iznos u visini od 1.519.045,49 kuna bude ukinuta, predstečajni vjerovnik, opreza radi, dostavlja naslovljenom tijelu svoju prijavu tražbine u ovaj predstečajni postupak.

5. Slijedom svega navedenog, predstečajni vjerovnik ovim putem prijavljuje svoju tražbinu u visini od 1.519.045,49 kuna (riječima: jedan milijun petsto devetnaest tisuća četrdeset i pet kuna i četrdeset i devet lipa) te predlaže tu tražbinu u cijelosti priznati i namiriti sa svim pripadajućim potraživanjima na račun predstečajnog vjerovnika otvoren u Zagrebačkoj banci broj: HR1323600001102602725.

JT International d.o.o.,
zastupano po:

**ODVJETNICA
HANA RENIĆ HENIG**

Divjak, Topić & Bahtijarević
odvjetničko društvo d.o.o.
ZAGREB, IVANA LUČIĆA 2A/ 18

- punomoć za zastupanje, izvornik
- prijedlog za reviziju Drugostupanjske presude, preslika
- Drugostupanjska presuda, preslika
- Prvostupanjska presuda, preslika
- tekst punomoći I., II. i III. tužitelja, preslika
- potvrda o plaćanju presuđenog iznosa od 30. siječnja 2018., preslika
- potvrda o plaćanju troškova postupka od 26. siječnja 2018., preslika

DTB

POWER OF ATTORNEY

Authorisation is hereby granted to legally represent us to Hana Renić Henig and Ana-Marija Grubišić Čabreja, the attorneys from the law firm

**Divjak, Topić & Bahtijarević d.o.o.,
Zagreb, Ivana Lučića 2a,**

in the **prebankruptcy procedure**

which is conducted by the **Commercial Court in Rijeka**

under reference number **St-574/2019**

between:

JT International Zagreb d.o.o., Zagreb, Slavenska
avenija 6a, PIN: 32835155877 as the creditor,

and

Inlet d.o.o., Zagreb, Trg Republike Hrvatske 1,
PIN/OIB: 31190697197 as the debtor

in order to: **file a claim in the prebankruptcy procedure before the Croatian Financial Agency, to represent us further in the prebankruptcy procedure and to collect monetary funds.**

PUNOMOĆ

Ovlašćujemo da nas pravno zastupaju Hana Renić Henig and Ana-Marija Grubišić Čabreja, odvjetnici iz odvjetničkog društva

**Divjak, Topić & Bahtijarević odvjetničko društvo
d.o.o.,
Zagreb, Ivana Lučića 2a,**

u **predstečajnom postupku**, koji se vodi pred

Trgovačkim sudom u Rijeci

pod brojem **St-574/2019**

s jedne strane

JT International Zagreb d.o.o., Zagreb, Slavenska
avenija 6a, OIB: 32835155877 kao vjerovnika,

protiv

Inlet d.o.o., Zagreb, Trg Republike Hrvatske 1, OIB:
31190697197 kao dužnika.

radi: **prijave tražbine u predstečajni postupak Financijskoj agenciji, daljnjeg zastupanja u predstečajnom postupku i naplate potraživanja.**

DTB

Furthermore, we authorize the above named lawyers to represent us in all our legal affairs before courts and governmental/administrative bodies and, in order to protect and realize our rights and interests, to take in our name all legal acts and use all legal means, and in particular to give all necessary statements as well as lodge all relevant legal briefs, motions and/or objections, pay corresponding fees and taxes during the procedure and receive money and monetary means and issue corresponding receipts, as well as take all other legal actions which are necessary in order to gain corresponding rights in accordance with our instructions.

We accept that in case of absence of the above-named attorneys, we shall be legally represented by: Attorneys-at-law: Andrej Žmikić, Emil Cetina, Marija Gojević Šparavec, Dina Salapić, Jasna Belčić and

Trainees: Ana Šporčić, Andrea Gubić, Marta Šarić, Antonia Mihaljević

This Power of Attorney is written in Croatian and English and in case these two texts differentiate, Croatian version of the text shall prevail.

In case of any disputes concerning the mandate pursuant to this Power of Attorney, we agree to submit to jurisdiction of the court in Zagreb, Croatia.

Nadalje ovlašćujemo odvjetnike iz imenovanog odvjetničkog društva, da nas zastupaju u svim našim pravnim poslovima pred sudom i izvan suda kao i kod svih drugih državnih tijela te da radi zaštite i ostvarenja naših prava i na zakonu osnovanih interesa poduzimaju sve pravne radnje i upotrebe sva u zakonu predviđena sredstva, a osobito da podnose tužbe, prijedloge i ostale podneske, plate odgovarajuće pristojbe i troškove postupka te da za nas primaju novac i novčane vrijednosti i da o tome izdaje potvrde, kao i da poduzimaju sve druge radnje nužne za ostvarenje odgovarajućih pravnih interesa u skladu s našom uputom.

Pristajemo da ih za slučaj spriječenosti zamijene:

Odvjetnici: Andrej Žmikić, Emil Cetina, Marija Gojević Šparavec, Dina Salapić, Jasna Belčić

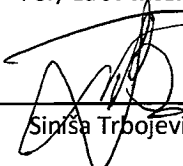
Odvjetnički vježbenici: Ana Šporčić, Andrea Gubić, Marta Šarić, Antonia Mihaljević

Ova punomoć je napisana na hrvatskom i engleskom jeziku, te u slučaju da se tekstovi razlikuju, prevladat će hrvatski tekst.

Za slučaj spora u vezi mandata po ovom punomoći pristajemo na nadležnost suda u Zagrebu, Hrvatska.

In/ u Zagreb / Zagrebu, 27 February 2020 / 27. veljače 2020.

For/ za JT International Zagreb d.o.o.

Sinisa Trbojević, Direktor, direktor

Zagreb, 19. veljače 2018.
Naš broj: ZMP/ATM-1614/2

Na broj: P-2313/13

**VRHOVNI SUD
REPUBLIKE HRVATSKE**
Trg Nikole Zrinskog 3
10 000 Zagreb

putem

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Stalna služba u Karlovcu
Trg hrvatskih branitelja 1/III
47 000 Karlovac

Tužitelj:

- I. HEMINGWAY BAR d.o.o. iz Opatije, Eugena Kumičića 5;
OIB: 31190697197, zastupano po direktoru Mariu Kovačeviću,
- II. HEMINGWAY BAR d.o.o. iz Splita, VIII Mediteranskih igara 5;
OIB: 51945853294, zastupano po direktoru Mariu Kovačeviću,
- III. HEMINGWAY BAR d.o.o. iz Zagreba, Trg maršala Tita 1;
OIB: 59224906090, zastupano po direktoru Mariu Kovačeviću,
- IV. Mario Kovačević vl. ugostiteljskog obrta Dolce Vita iz Opatije,
Eugena Kumičića 5, OIB: 32197044625;

svi zastupani po odvjetniku Romanu Biharu iz Zagreba, Mesnička
ulica 6

Tuženik: JT International Zagreb d.o.o. iz Zagreba, Radnička cesta 34, OIB:
32835155877, zastupano po odvjetniku Saši Divjaku iz odvjetničkog
društva Divjak, Topić & Bahtijarević d.o.o. iz Zagreba, Ivana Lučića 2a

VPS: 120.000,00 eura i 10.000,00 kn

REVIZIJA TUŽENIKA

protiv presude Visokog
trgovačkog suda od 29. studenog 2017.

6x

1. Tuženik uvodno izvješćuje Naslovljeni sud da je treće-tužitelj u međuvremenu prestao postojati te je brisan iz sudskog registra, da je prvo-tužitelj je promijenio tvrtku tako da nova tvrtka sada glasi H društvo s ograničenom odgovornošću za usluge, turistička agencija te da je obrt naveden uz ime četvrto-tužitelja objavljen sukladno podacima iz obrtnog registra.

Dokaz: - povijesni izvadak iz sudsko registra za prvo i treće-tužitelja;
- izvadak iz obrtnog registra za obrt naveden uz ime četvrto-tužitelja

2. Tuženik je u gore rubriciranom predmetu dana 18. siječnja 2018. zaprimio presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske (dalje u tekstu: „**Drugostupanjski sud**“) broj PŽ-7984/2014 od dana 29. studenog 2017., kojom se (i) preinačuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu (dalje u tekstu: „**Prvostupanjski sud**“), broj P-2313/13 od 11. srpnja 2014. (dalje u tekstu: „**Prvostupanjska presuda**“) u točkama 1. i 3. izreke iste te se nalaže tuženiku isplatiti tužiteljima iznos od 120.000,00 eura plativo u kunsjoj protuvrijednosti temeljem srednjeg tečaja Hrvatske narodne banke na dan isplate sa pripadajućom zateznom kamatom tekućom od 1. veljače 2013. do isplate, kojom se (ii) potvrđuje Prvostupanjska presuda u odnosu na točku 2. izreke iste kojom se odbija protutužbeni zahtjev tuženika te kojom se (iii) odbija tuženikov zahtjev za naknadom troška žalbenog postupka u iznosu od 25.268,75 kn kao neosnovan (dalje u tekstu: „**Drugostupanjska presuda**“).

Tuženik u za to određenom zakonskom roku iz članka 382. stavak 4. Zakona o parničnom postupku (Službeni list SFRJ 4/1977, 36/1977, 36/1980, 6/1980, 69/1982, 43/1982, 58/1984, 74/1987, 57/1989, 20/1990, 27/1990, 35/1991, Narodne novine 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, dalje u tekstu: „**ZPP**“) podnosi ovu reviziju protiv Drugostupanjske presude u cijelosti iz sljedećih revizijskih razloga:

- povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. ZPP-a,
- povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 1. ZPP-a učinjenih u postupku pred drugostupanjskim sudom te
- pogrešne primjene materijalnog prava

3. Tužitelj napominje kako će revizijske razloge iznijeti i obrazložiti redom kojim su isti navedeni u prethodnom paragrafu, a radi preglednosti i lakšeg snalaženja Naslovljenog suda, pri čemu će prvo obrazložiti reviziju u odnosu na podtočku 1. točke I. izreke Drugostupanjske presude (kojima se preinačuje Prvostupanjska presuda), a nakon toga u odnosu na podtočku 2. točke I. i točku II. izreke Drugostupanjske presude (kojima se potvrđuje Prvostupanjska presuda i odlučuje o trošku tuženika). Ujedno tuženik napominje da, pobijanjem točke I. izreke Drugostupanjske presude u cijelosti tuženik nužno pobija i

točku II. izreke, koja se odnosi na troškove žalbenog postupka, te se dalje neće posebno osvrutati na točku II. izreke.

• **Revizija u odnosu na podtočku 1. točke I. izreke Drugostupanjske presude**

4. U pobijanoj Drugostupanjskoj presudi sud je počinio bitnu povredu odredbi parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 11. ZPP-a, čime je ostvario revizijski razlog predviđen u članku 385. stavak 1. točka 1. ZPP-a. Drugostupanjska presuda ima mnogo nedostataka zbog kojih se ne može ispitati. Naime, izreka pod podtočkom 1. točke I. Drugostupanjske presude (i) proturječi njenim razlozima te (ii) ista uopće nema razloga. Zatim, u Drugostupanjskoj presudi (iii) nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, ti razlozi su (iv) nejasni ili proturječni, i u konačnici, (v) o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika danim u postupku i samih tih isprava ili zapisnika. U nastavku slijedi obrazloženje razloga ovdje pobrojanih od (i) do (v):

- (i) Drugostupanjski sud podtočkom 1. točke I. izreke preinačio je Prvostupanjsku presudu u dijelu koji se odnosi na tužbeni zahtjev tužitelja na način da je isti usvojio, a potom je u obrazloženju naveo kako je Prvostupanjski sud osnovano ocijenio da je tužiteljev raskid zbog neispunjenja samo neznatnog dijela novčane obveze nezakonit. Kako se čitav predmet tužitelja temeljio upravo na tvrdnji da su tužitelji osnovano i zakonito raskinuli Ugovor o poslovnoj suradnji od 1. listopada 2010. (dalje u tekstu: „Ugovor“), isti, slijedeći utvrđenje Prvostupanjskog i Drugostupanjskog suda da je raskid tužitelja nezakonit, nikako nisu mogli uspjeti u sporu. Izreka Drugostupanjske presude u tom je dijelu izravno proturječna razlozima, zbog koje povrede parničnog postupka ista ne može opstati na snazi.
- (ii) Drugostupanjska presuda nema razloga u dijelu koji se odnosi na shvaćanje Prvostupanjskog suda o ugovornoj kazni. Naime, Drugostupanjski sud u obrazloženju sumarno navodi kako „*pogrešno tuženik kao žalitelj smatra da se radi o ugovaranju ugovorne kazne za slučaj raskida ugovora*“, a da za to ne daje razloge o zauzimanju takvog shvaćanja, koje je oprečno shvaćanju Prvostupanjskog suda. Prvostupanjski sud je, razmatrajući odredbe članka 9.2.c zadnji stavak (koje se odnose na plaćanje naknade za slučaj raskida Ugovora) u kombinaciji sa odredbom članka 9.3 (koja se odnosi na raskid ugovora zbog zakašnjenja u plaćanju) zauzeo shvaćanje kako odredba 9.2.c sama po sebi nije nezakonita, ali da ista jest ništetna kada se primjenjuje zajedno s odredbom 9.3, jer da tada ista ima učinak ugovorne kazne ugovorene za zakašnjenje u plaćanju novčane obveze. Drugostupanjski sud se nije, čak niti jednom rečenicom, izjasnio zašto ne dijeli isto mišljenje o navedenom pravnom pitanju, zbog čega je tuženik lišen mogućnosti kritičkog preispitivanja takvog mišljenja, čime je Drugostupanjski sud ostvario ovaj revizijski razlog.
- (iii) U Drugostupanjskoj presudi navodi se kako je Prvostupanjski sud propustio utvrditi da je Ugovor sklopljen na rok od 5 godina, što kao prvo nije točno (Prvostupanjski sud je tu činjenicu utvrdio na stranicama 7. i 13. Prvostupanjske presude), a kao

drugo nije razvidno zašto Drugostupanjski sud smatra da je trajanje ugovora u roku od 5 godina odlučna činjenica za ovaj postupak, jer se dalje u tekstu obrazloženja ta činjenica uopće ne spominje. Slijedom toga, nije jasno zašto bi navedena činjenica bila odlučna za predmet, niti se takvo utvrđenje o odlučnoj činjenici može ispitati. Tuženik može samo nagađati da je Drugostupanjski sud prihvatio shvaćanje tužitelja iz žalbe o tome kako su raskidom Ugovora jedino tužitelji izvukli „*deblji kraj*“ (kako se navodi u žalbi tužitelja, stranica 3.) jer da su samo oni ti koji su zbog raskida pretrpjeli gubitak u imovinskom smislu, dok su se tuženici „izvukli“ iz obaveza koje su ih trebale vezati narednih 5 godina. Osim što je navedeno tumačenje suprotno istini (jer su tuženici bili ti koji su nastojali održati Ugovor na snazi i koji su zbog neizvršavanja obveza od strane tužitelja plaćali previsoku naknadu za neadekvatnu protučinidbu koju su dobivali od tužitelja te tako trpjeli gubitak u imovinskom smislu) te suprotno i samoj logici dvostranih ugovora (prema kojem se u slučaju raskida obje strane oslobađaju svih obveza, osim onih za naknadu štete), ono je potpuno irelevantno za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari te ne može predstavljati odlučnu činjenicu. To stoga što bi presuda u ovoj pravnoj stvari zbog pitanja postavljenih u parnici (raskid Ugovora i plaćanje naknade), trebala biti identična bez obzira bi li, hipotetski, Ugovor bio sklopljen na određeno ili na neodređeno vrijeme.

- (iv) Drugostupanjski sud je proturječan i nejasan kada navodi da su razlozi Prvostupanjskog suda proturječni (stranica 4. zadnji paragraf Drugostupanjske presude), a potom ne obrazlaže zašto bi oni bili proturječni, te se štoviše, s jednim razlogom u potpunosti slaže. Još veću povredu u okviru ovog razloga počinio je Drugostupanjski sud kada navodi da Prvostupanjska presuda „*nema razloga o svim odlučnim činjenicama*“ te da „*djelomično odlučne činjenice nisu sporne među strankama*“. Na temelju takvih utvrđenja Drugostupanjski sud donosi odluku o preinačenju Prvostupanjske presude, na štetu tuženika, a ne ostavljajući tuženiku šansu da razumije njegove razloge. Drugostupanjski sud je stoga povrijedio odredbe parničnog postupka i ostvario ovaj revizorski razlog, zbog čega Drugostupanjska presuda, ponovno, ne može opstati na snazi. Detaljnije o ovoj povredi tuženik obrazlaže u točki 5. ove revizije.
- (v) Drugostupanjski sud je utvrdio kako je tuženik neosnovano inicirao pregovore s tužiteljima radi smanjenja ugovorne naknade jer da tužitelji nisu povrijedili odredbu iz članka 2.2. Ugovora, a da je tužiteljeva volja bila izvršavanje ugovora u ugovorenom roku trajanja, te da to proizlazi iz iskaza svjedoka i zakonskih zastupnika stranaka. Navedeno, međutim, uopće ne odgovara sadržaju isprava i iskaza zakonskih zastupnika i svjedoka. Naime, tuženik nije tražio smanjenje naknade samo zbog povrede odredaba 2.2. Ugovora nego iz zbog nezadovoljstva s organizacijom događaja prema odredbi 2.8. Ugovora, što proizlazi kako iz dokumentacije dostavljene u spis tako i iz zapisnika o saslušanju svjedoka Miroslava Đerića i zakonskih zastupnika tuženika i tužitelja. Slijedom toga, utvrđenja Drugostupanjskog (a i Prvostupanjskog suda) o navedenim ispravama i zapisnicima u suprotnosti su sa sadržajem samih isprava i zapisnika, pa Drugostupanjska presuda ima nedostatke zbog kojih ista ne može ostati na snazi.

Dokaz: - iskaz svjedoka Miroslava Đerića, *prileži spisu;*
- iskaz zakonskog zastupnika tuženika Siniše Trbojevića, *prileži spisu;*
- iskaz zakonskog zastupnika tužitelja, Mario Kovačević, *prileži spisu;*
- aneksa ugovora iz rujna 2012., *prileži spisu;*
- dopis tuženika od dana 5. rujna 2012., *prileži spisu;*
- dopis tuženika od dana 12. rujna 2012., *prileži spisu;*
- emaila gđe Dretar od dana 13. rujna 2012., *prileži spisu;*
- dopis tužitelja od dana 13. rujna 2012., *prileži spisu;*
- dopis tužitelja od dana 18. prosinca 2012., *prileži spisu*

5. U pobijanoj Drugostupanjskoj presudi sud je počinio bitnu povredu odredbi parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 12. ZPP-a, čime je ostvario revizijski razlog predviđen u članku 385. stavak 1. točka 1. ZPP-a. Naime, u podtočki 1. točke I. izreke Drugostupanjske presude dosuđen je tužbeni zahtjev temeljem druge činjenične osnove od one na koju se poziva sam tužitelj, čime je prekoračen tužbeni zahtjev. Drugostupanjski sud je prekoračio svoju ovlast jer je ušao u razmatranje zahtjeva temeljem historijata koji nikada nije bio istaknut u ovom parničnom postupku.

Naime, tužitelji su tražili isplatu iznosa od 120.000,00 eura jer da su tužitelji raskinuli ugovor zbog isključive krivnje tuženika, koja se očitovala u tome da tuženik nije, prema shvaćanju tužitelja, na vrijeme i u cijelosti podmirio račun izdan s4. prosinca 2012. godine. Na toj su činjeničnoj osnovi tužitelji postavili tužbeni zahtjev te je prvostupanjski sud odlučio da takav tužbeni zahtjev nije osnovan. Raskid Ugovora od strane tuženika nikada nije bio predmet spora. Iz spisa predmeta jasno je vidljivo da su se tužitelji tijekom čitavog postupka pozivali isključivo na raskid tužitelja zbog isključive krivnje tuženika (članak 9.2.c, druga opcija). Štoviše, kada tužitelji spominju raskid izjavljen od strane tuženika dana 29. siječnja 2013., isti ga nazivaju „*neosnovanim i bespredmetnim*“ s obzirom na to da je Ugovor već raskinut od strane tužitelja zbog „*isključive krivnje tuženika*“. Navedeno je evidentno i iz tužbe, i iz podnesaka tužitelja, i iz iskaza zakonskog zastupnika tužitelja i iz žalbe.

Dokaz: - tužba, točka III, stranica 3., točka V, stranica 4, točka VI *prileži spisu;*
- podnesak tužitelja od dana 19. svibnja 2014., stranica 2., prvi paragraf i posljednja stranica, prvi paragraf, *prileži spisu;*
- obavijest o raskidu izjavljenom od tužitelja dana 25. siječnja 2013., *prileži spisu;*
- dopis tužitelja od dana 12. veljače 2013 i 22. veljače 2013., *prileži spisu;*
- iskaz zakonskog zastupnika tuženika, Marija Kovačevića, stranica 9. zapisnika od dana 18. travnja 2014., *prileži spisu;*
- žalba tuženika, stranice 2. i 3., *prileži spisu.*

Međutim, Drugostupanjski sud je, suprotno zakonskim ovlaštenjima, razmatrao tužbeni zahtjev iz aspekta raskida Ugovora od strane tuženika, što predstavlja činjenični supstrat na koje se tužitelj možda mogao, ali se nikada nije pozvao. Drugostupanjski sud je, dakle, nezakonito, usvojio tužbeni zahtjev iz razloga da je tuženik neosnovano raskinuo Ugovor,

što je suprotno od činjenice od koje polaze tužitelji, a to je, da su tužitelji ti koji su ga raskinuli. Na navedeni način Drugostupanjski sud je zapravo odlučio o drugom tužbenom zahtjevu, a ne o onom koji je postavljen, čime je prekoračio svoje ovlasti i ostvario ovaj revizijski razlog.

Da bi se bolje razumjela problematika odnosa između tužbenog zahtjeva i činjeničnog historijata, tuženik ovdje izlaže kratko o doktrini o identitetu tužbenog zahtjeva. Zbog doktrine o identitetu tužbenog zahtjeva, moguće je vođenje dviju parnica o dva formalno identična tužbena zahtjeva sve dok se oni ne temelje na istom činjeničnom historijatu. Između dva naoko identično postavljena tužbena zahtjeva ne postoji objektivni identitet ako oni proizlaze iz različitog činjeničnog historijata. Sve dok ne postoji identitet spora, tužitelja ne priječi npr. pravomoćnost ranije presude da pokrene novu parnicu, ili pak da, npr. pokrene paralelno dvije parnice, ili u istoj parnici kumulira tužbene zahtjeve. S druge strane, tužitelj ne može u već otpočetoj parnici uređivati tužbeni zahtjev na način da mijenja njegov objektivni identitet, jer bi se time dozvoljavalo postavljanje drugog tužbenog zahtjeva umjesto postojećeg. Upravo iz tog razloga ZPP sadrži odredbe o preinaci tužbe.

Načelo o identitetu spora provedeno je dosljedno i u pravilima o prekoračenju tužbenog zahtjeva. Sukladno pravnoj teoriji i sudskoj praksi, tužbeni zahtjev je prekoračen ako se odluka temelji na činjeničnoj osnovi drukčijoj od one na koju se tužitelj pozvao. Sud je ovlašten odlučivati samo i jedino o postavljenom tužbenom zahtjevu, utemeljenom na onom činjeničnom supstratu na kojem je tužitelj postavio tužbeni zahtjev. Kada bi sudu bilo omogućeno drugačije, isto bi značilo da sud može odlučivati o tužbenim zahtjevima koji uopće nisu postavljeni, a onda bi to, zbog učinka pravomoćnosti, dovelo do pravne nesigurnosti i lišilo tužitelje prava na pravomoćnu odluku o tužbenom zahtjevu koji je postavljen.

Dokazi:

- Triva, S., Dika, M., *Građansko parnično procesno pravo, Zagreb, 2004., str. 426-427;*
- Triva, S., Dika, M., *Građansko parnično procesno pravo, Zagreb, 2004., str. 643;*
- *presuda VsH Rev -2790/91 – IO 1994/305*

Drugostupanjski sud je u Drugostupanjskoj presudi odlučio o drugom, a ne postavljenom tužbenom zahtjevu. Drugostupanjski sud je presudio o onom što tužitelji uopće nisu tražili, tj., da je ugovor raskinut jednostrano od strane tuženika, pa da im temeljem te osnove pripada pravo na iznos od 120.000,00 eura. Sud je trebao odlučiti o tome pripada li tužiteljima iznos od 120.000,00 eura iz razloga što su tužitelji raskinuli Ugovor, jer je to osnova na kojoj su postavili tužbeni zahtjev. Drugostupanjski sud je, dakle, prekoračio tužbeni zahtjev kada je umjesto o postojećem zahtjevu odlučio o zahtjevu temeljem druge osnove, čime je ostvaren revizijski razlog iz 385. stavak 1. točka 1. ZPP-a, zbog čega Drugostupanjska presuda ne može pravno opstati.

6. Nadalje, Drugostupanjski sud je u pobijanoj Drugostupanjskoj presudi počinio bitnu povredu odredbi parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. ZPP-a, čime je ostvario revizijski razlog opisan čl. 385. st.1. toč. 2. ZPP-a na način da je odlučio preinačiti Prvostupanjsku

presudu, a za to nisu bili ispunjeni uvjeti iz članka 373a. ZPP-a. Navedenim postupanjem Drugostupanjski sud je pogrešno primijenio odredbe ZPP-a na štetu tuženika.

U Drugostupanjskoj presudi navodi se „...ovaj sud odlučne činjenice može utvrditi iz isprava i izvedenih dokaza, a djelomično odlučne činjenice nisu sporne među stranaka, slijedom čega je na temelju odredbe članka 373a. stavka 1. t. 1. i 2. presudu glede tužbenog zahtjeva bilo moguće preinačiti“.

Prije svega, Drugostupanjski sud nije naveo koje su to odlučne činjenice utvrđene, a koje nisu, što je trebao učiniti obzirom da je u obrazloženju naveo da „djelomično odlučne činjenice nisu sporne“.

Dodatno, iz spisa predmeta proizlazi da se odlučne činjenice ne mogu utvrditi iz isprava i dokaza, pa nije bilo niti osnove za preinačenje Prvostupanjske presude. Drugostupanjski sud olako zaključuje da iz iskaza svjedoka i zakonskih zastupnika stranaka proizlazi da je „tužiteljeva volja bila izvršavanje ugovora u ugovorenom roku trajanja, a da je tuženik neosnovano inicirao pregovore oko izmjene ugovorene naknade zbog navodne povrede odredaba članka 2. točke 2. Ugovora“ te da „već sama ta utvrđenja (...) dovode do zaključka o tužnikovom ponašanju protivno ugovornim odredbama“.

Stanje u spisu ne pokazuje jasno da je tuženik neosnovano pokrenuo pregovore, a definitivno ih nije pokrenuo samo zbog navodne povrede odredaba članka 2. 2. Ugovora. Naime, spis predmeta jasno pokazuje da je tuženik pokrenuo pregovore i zbog nezadovoljstva načinom na koji su tužitelji ispunjavali odredbu članka 2. 8. Ugovora, tj., načinom na koji su se organizirali događaji (tzv. *eventi*), jer nije bio zadovoljan odabirom izvođača. Tužitelji su se sukladno navedenoj odredbi obvezali organizirati gostovanja uglednih izvođača iz inozemstva, što tužitelji nisu ispunjavali, zbog čega je odaziv na događaje bio loš te, suprotno željama tuženika, bio popraćen hostesama u bikinijima. Navedeno proizlazi iz iskaza svjedoka Miroslava Đerića i zakonskog zastupnika Siniše Trbojevića, a što je potvrdio i sam zakonski zastupnik tužitelja, Mario Kovačević. Da je tuženik (i) zbog organizacije događaja pokrenuo pregovore proizlazi i iz pisane dokumentacije dostavljene u spis predmeta, ponajprije aneksa ugovora iz rujna 2012. (dalje u tekstu: „**Aneks**“), ali i iz dopisa tuženika od dana 5. rujna 2012., dopisa od dana 12. rujna 2012., e-maila gđe. Dretar od dana 13. rujna 2012., dopisa tužitelja od dana 13. rujna 2012., dopisa tužitelja od dana 18. prosinca 2012.

Dokaz: - iskaz svjedoka Miroslava Đerića, *prileži spisu*;
- iskaz zakonskog zastupnika tuženika Siniše Trbojevića, *prileži spisu*;
- iskaz zakonskog zastupnika tužitelja, Mario Kovačević, *prileži spisu*;
- Aneks ugovora iz rujna 2012., *prileži spisu*;
- dopis tuženika od dana 5. rujna 2012., *prileži spisu*;
- dopis tuženika od dana 12. rujna 2012., *prileži spisu*;
- emaila gđe Dretar od dana 13. rujna 2012., *prileži spisu*;
- dopis tužitelja od dana 13. rujna 2012., *prileži spisu*;
- dopis tužitelja od dana 18. prosinca 2012., *prileži spisu*

Slijedom toga, iz stanja spisa nikako se ne može utvrditi da je tuženik pokrenuo pregovore samo temeljem odredbe članka 2. 2. Ugovora, kako je to utvrdio Drugostupanjski sud. Drugostupanjski sud olako je utvrdio navedenu činjenicu oslanjajući se na Prvostupanjsku presudu, u kojoj održavanje događanja nije bilo adekvatno adresirano. Međutim, kako se u okviru ovog revizijskog razloga tuženik ne može pozvati na povrede učinjene u tijeku prvostupanjskog postupka, isti ovu okolnost navodi samo kako bi ponudio obrazloženje stava Drugostupanjskog suda, koje je bez obzira na razlog, pogrešno i nezakonito.

Dakle, Drugostupanjski sud nije mogao preinačiti Prvostupanjsku presudu na temelju odredbe članka 373a. stavak 1. točka 1. jer su bitne činjenice među strankama i te kako sporne (sud nije naveo koje bi to odlučne činjenice bile nesporne), a niti je mogao preinačiti Prvostupanjsku presudu na temelju odredbe članka 373a. stavak 1. točka 2. jer iz stanja spisa u najmanju ruku proizlazi da je činjenično stanje nedovoljno utvrđeno u dijelu koji se odnosi na osnovanost vođenja pregovora za sniženje naknade. Zbog toga je Drugostupanjski sud u tijeku drugostupanjskog postupka povrijedio odredbe parničnog postupka, što je imalo utjecaj na donošenje pravilne i zakonite odluke, pa se Drugostupanjska presuda treba ukinuti.

7. Nadalje, Drugostupanjska presuda je nezakonita iz razloga što je Drugostupanjski sud pogrešno primijenio neke od relevantnih odredbi materijalnog prava kako je to propisano čl. 356. ZPP-a, čime je ostvario revizijski razlog opisan čl. 385. st.1. toč. 3. ZPP-a, ponajprije iz razloga što je pogrešno zaključio da posljednja odredba članka 9.2c i 9.3. ne predstavlja ugovornu kaznu u smislu odredbe članka 319. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, dalje u tekstu: „ZOO“) te da je ista nije nezakonita i ništetna u smislu odredbe 350. stavak 2. ZOO-a i 322. stavak 1. ZOO-a.

Naime, da se radi o ugovornoj kazni proizlazi iz teleološkog tumačenja odredbe 9.2c Ugovora, jer se njome tuženik obvezuje platiti tužiteljima određeni novčani iznos za slučaj „nepoštovanja obaveze JTI-a“, što je podudarno sa zakonskim uređenjem ugovorne kazne kao plaćanja vjerovniku određenog novčanog iznosa ako dužnik ne ispuni svoju obvezu ili zakasni s njezinim ispunjenjem. Okolnost da su stranke drugačije nazvale tu obvezu ne utječe na njezin sadržaj. Odredba članka 350. stavak 2. ZOO-a jasno propisuje da se ugovorna kazna ne može ugovarati za novčane obveze. Nadalje, tražnje isplate ugovorne kazne podrazumijeva da je ugovor iz kojeg ista proizlazi na snazi, koja pretpostavka ne može biti ispunjena ako je ugovor raskinut.

Dokaz: - Gorenc, V., *Komentar Zakona o obveznim odnosima*, Zagreb, listopad 2005, str. 467, *prileži spisu*;
- VSRH Rev – 224/09, *prileži spisu*;
- Vs, REv – 2024/84 od 5. veljače 1985, PSP -28/59, *prileži spisu*

U konkretnom slučaju, tužitelji od tuženika potražuju upravo ugovornu kaznu za neuredno ispunjenje novčane obveze, odnosno, za zakašnjenje s ispunjenjem novčane obveze – „novčane naknade“ iz članka 2.12. Ugovora, a koja je prema tvrdnjama tužitelja upravo i bila razlogom raskida Ugovora od strane tužitelja. Slijedom toga, dotična odredba Ugovora

predstavlja ugovornu kaznu, a tužitelji su nezakonito tražili isplatu takve naknade, koje pravilo je Drugostupanjski sud propustio pravilno primijeniti, čime je ostvaren ovaj revizijski razlog na štetu tuženika.

Kako je ovaj revizijski razlog uvelike povezan s protutužbenim zahtjevom, tuženik napominje da će se isti još obraditi u okviru sljedeće točke u cilju izbjegavanja nepotrebnih ponavljanja.

- **Revizija u odnosu na podtočku 2. točke I. izreke Drugostupanjske presude**
8. Drugostupanjski sud je, potvrđujući Prvostupanjsku presudu u dijelu koji se odnosi na protutužbeni zahtjev, zapravo preuzeo iste pogreške Prvostupanjskog suda i nezakonitosti Prvostupanjske presude u odnosu na taj dio iste, a na koje je tuženik već ukazao u svojoj žalbi protiv Prvostupanjske presude podnesene dana 18. srpnja 2014. U tom smislu, Drugostupanjski sud je ostvario revizijske razloge bitne povrede odredaba parničnog postupka iz **članka 354. stavak 2. točka 11. ZPP-a u vezi s člankom 385. stavak 1. točka 1. ZPP-a** i pogrešne primjene materijalnog prava iz **članka 356. ZPP-a u vezi s člankom 385. stavak 1. točka 3. ZPP-a**.
9. Podtočkom 2. točke I. izreke Drugostupanjske presude odbijen je protutužbeni zahtjev postavljen na utvrđivanje ništetnim odredbe članka 9.2. zadnji stavak Ugovora. Drugostupanjski sud se, potvrđujući Prvostupanjsku presudu u tom dijelu, oslonio na izreku i obrazloženje potonje, koje su (i) nerazumljive i (ii) proturječne razlozima iste.

Naime, u odnosu na odredbu 9.2. Ugovora, Prvostupanjski sud je naveo: „*kada se ta odredba primjenjuje zbog raskida ugovora radi neispunjenja novčane obaveze odnosno zakašnjenja u njezinom ispunjenju, dakle u kombinaciji s odredbom 9.3. Ugovora o poslovnoj suradnji, a što je osnov ovog tužbenog zahtjeva, onda se radi o ništavim odredbama jer su u tom slučaju protivne prisilnom propisu iz odredbe čl. 350. st.3. ZOO-a*“. Logičkim i smislenim sagledavanjem prethodnog obrazloženja nije jasno iz kojeg razloga Prvostupanjski sud zaključuje da je odredba članka 9.2. Ugovora tek u „*kombinaciji s odredbom 9.3. Ugovora o poslovnoj suradnji (...) ništava odredba*“. Odredba je ili ništava ili valjana, a ništavu odredbu niti kombinacija s valjanom ne može učiniti valjanom ili obrnuto. Međutim, sve i da je tome tako, odredba članka 9.3. Ugovora govori o načinu raskida Ugovora, a činjenica raskida Ugovora i posljedica koje time nastaju tuženiku već je konzumirana odredbom članka 9.2. Ugovora. Stoga, interpretacija nužne korelacije ovih dvaju odredbi Ugovora za potrebe utvrđenja ništetnosti odredbe čl. 9.2. Ugovora, a na način kako je interpretira prvostupanjski sud pokušavajući opravdati razlog odbijanja protutužbenog zahtjeva, nije uopće jasna.

Prvostupanjski sud je ispravno protumačio da iz teksta odredbe članka 9.2. Ugovora jasno proizlazi kako je istom ugovorena ugovorna kazna za slučaj raskida Ugovora, što je u direktnoj suprotnosti sa odredbom članka 350. stavak 3. ZOO-a, jer se radi o ugovaranju ugovorne kazne za novčane obveze. Slijedom toga, takva odredba Ugovora nužno mora biti ništetna s obzirom na postavljeni tužbeni zahtjev. Tuženik je bio primoran isticati ovaj protutužbeni zahtjev upravo iz razloga jer su tužitelji svoj tužbeni zahtjev – isplatu naknade

temeljili upravo na toj odredbi Ugovora. Stoga, imajući u vidu sve prethodno navedeno, Prvostupanjski sud je i pogrešno primijenio materijalno pravo donošenjem odbijajuće odluke u pogledu protutužbenog zahtjeva, a istu je pogrešku počinio i Drugostupanjski sud kada je potvrdio Prvostupanjsku presudu u tom dijelu. Usvajanje protutužbenog zahtjeva direktno utječe na opstojnost tužbenog zahtjeva na način da nužno dovodi do odbijanja tužbenog zahtjeva.

10. Slijedom svega navedenoga, tuženik predlaže da Naslovljeni sud, u skladu s odredbama članka 394., 394a., 395. i 396. ZPP-a, preinači Drugostupanjsku presudu uz naknadu parničnog troška tuženiku, podredno da ukine u cijelosti Drugostupanjsku presudu i predmet vrati na ponovno suđenje drugom vijeću drugostupanjskog suda uz davanje obvezne upute Drugostupanjskom sudu da raskid Ugovora od strane tuženika nije predmet ovog postupka te da tuženik nije odgovoran za raskid Ugovora, ili podredno da ukine Drugostupanjsku i Prvostupanjsku presudu i predmet vrati na ponovno suđenje istom ili drugom sucu Prvostupanjskog suda.

JT International Zagreb d.o.o.
zastupan po:

ODVJETNIK
SAŠA DIVJAK

Troškovi:

Sastav revizije	14.505,00 kn
+ PDV (25%)	3.626,25 kn
Ukupno:	18.131,25 kn
+ sudska pristojba po određenju suda	

Divjak, Topić & Bahtijarević
odvjetničko društvo d.o.o.
ZAGREB, IVANA LUČIĆA 2A/18

ODVJETNIK
SAŠA DIVJAK

Prilozi:

- povijesni izvaci iz sudskog registra za prvo i treće-tužitelje te izvadak iz obrtnog registra za obrt naveden uz ime četvrto-tužitelja;
- tužba, točka III, stranica 3., točka V, stranica 4, točka VI prileži spisu;
- podnesak tužitelja od dana 19. svibnja 2014., stranica 2., prvi paragraf i posljednja stranica, prvi paragraf, prileži spisu;
- obavijest o raskidu izjavljen od strane tužitelja od dana 25. siječnja 2013., prileži spisu;
- dopis tužitelja od dana 12. veljače 2013. i 22. veljače 2013., prileži spisu;
- iskaz zakonskog zastupnika tuženika, Marija Kovačevića, stranica 9. zapisnika od dana 18. travnja 2014., prileži spisu;
- žalba tuženika, stranice 2. i 3., prileži spisu.
- Triva, S., Dika, M., Građansko parnično procesno pravo, Zagreb, 2004., str. 426-427;

- Triva, S., Dika, M., *Građansko parnično procesno pravo, Zagreb, 2004., str. 643;*
- *presuda VsH Rev -2790/91 – IO 1994/305*
- *iskaz svjedoka Miroslava Đerića, prileži spisu;*
- *iskaz zakonskog zastupnika tuženika Siniše Trbojevića, prileži spisu;*
- *iskaz zakonskog zastupnika tužitelja, Mario Kovačević, prileži spisu;*
- *Aneks ugovora iz rujna 2012., prileži spisu;*
- *dopis tuženika od dana 5. rujna 2012., prileži spisu;*
- *dopis tuženika od dana 12. rujna 2012., prileži spisu;*
- *emaila gđe Dretar od dana 13. rujna 2012., prileži spisu;*
- *dopis tužitelja od dana 13. rujna 2012., prileži spisu;*
- *dopis tužitelja od dana 18. prosinca 2012., prileži spisu;*
- *Gorenc, V., Komentar Zakona o obveznim odnosima, Zagreb, listopad 2005, str. 467, prileži spisu;*
- *VSRH Rev – 224/09, prileži spisu;*
- *Vs, Rev – 2024/84 od 5. veljače 1985, PSP -28/59, prileži spisu.*

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

P-2313/13
TRGOVAČKI SUD 1
U ZAGREBU
PRIMLJENO

44 PŽ-7984/2014-2

10-01-2018

PRIMLJENO

18-01-2018

poštom — neposredno
u primj. priloga
pristojba

Divjak, Topić & Bahtijarević
odvjetničko društvo

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Mirne Maržić, predsjednice vijeća, Jagode Crnokrak, sutkinje izvjestiteljice te dr. sc. Jelene Čuveljak, članice vijeća, u pravnoj stvari 1. tužitelja HEMINGWAY BAR d.o.o., OIB 31190697197, Opatija, Eugena Kumičića 5, 2. HEMINGWAY BAR d.o.o., OIB 51945853294, Split, VIII. Mediteranskih igara 5, 3. HEMINGWAY BAR d.o.o., OIB 59224906090, Zagreb, Tuškanac 1 i 4. MARIA KOVAČEVIĆA, OIB 32197044625, vlasnika ugostiteljskog obrta DOLCE VITA, Opatija, Eugena Kumičića 5, koje zastupa punomoćnik Roman Bihar, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika JT INTERNATIONAL ZAGREB d.o.o., OIB 32835155877, Zagreb, Radnička cesta 34, kojeg zastupa punomoćnik Saša Divjak, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Divjak, Topić & Bahtijarević d.o.o. u Zagrebu, radi isplate kunske protuvrijednosti iznosa od 120.000,000 EUR po tužbi te radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe po protutužbi, odlučujući o žalbi tužitelja i tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu poslovni broj P-2313/13 od 11. srpnja 2014., u sjednici vijeća 29. studenog 2017.

presudio je

1. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu poslovni broj P-2313/13 od 11. srpnja 2014. u točkama 1. i 3. izreke te se sudi:

1. Nalaže se tuženiku JT International Zagreb d.o.o., Zagreb, Radnička cesta 34 platiti tužiteljima 1. Hemingway Bar d.o.o. Opatija, Eugena Kumičića 5, 2. Hemingway bar d.o.o., Split, VIII. Mediteranskih igara 5, 3. Hemingway bar d.o.o., Zagreb, Tuškanac 1. i 4. Mariu Kovačeviću, vlasniku ugostiteljskog obrta Dolce Vita, Opatija, Eugena Kumičića 5, iznos od 120.000,00 EUR (stodvadesettisuća eura) u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate sa zakonskim zateznim kamatama u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjega dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za 8 postotnih poena, tekućom od 1. veljače 2013. do 31. srpnja 2015., a od 1. kolovoza 2015. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, kao i da tužiteljima naknadi parnični trošak u iznosu od 76.203,75 kn (sedamdesetšeststisućadvjestotri kune i sedamdesetpet lipa) sa zakonskom zateznom kamatom od 29. studenoga 2017. do isplate po istoj stopi, sve u roku od 15 dana.

2. Odbija se kao neosnovana tuženikova žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu poslovni broj P-2313/13 od 11. srpnja 2014. u točki 2. izreke.

II. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadu troška žalbenog postupka u iznosu od 25.268,75 kn (dvadesetpettisućadvjestošezdesetosam kuna i sedamdesetpet lipa) kao neosnovan.

Obrazloženje

Pobijanom presudom je točkom 1. izreke odbijen zahtjev tužitelja da se tuženiku naloži platiti u kunsjoj protuvrijednosti iznos od 120.000,00 EUR sa zateznom kamatom po stopi koja se određuje na odnose iz trgovačkih ugovora od 1. veljače 2013. do isplate kao i zahtjev da mu se nadoknadi trošak postupka. Točkom 2. izreke je odbijen protutužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnom i bez pravnog učinka odredbe članka 9. točke 2., zadnjeg stavka Ugovora o poslovnoj suradnji sklopljenog između tužitelja i tuženika 1. listopada 2010. te je odbijen i tuženikov zahtjev za naknadu troška postupka po protutužbenom zahtjevu, a točkom 3. izreke je naloženo tužitelju tuženiku naknaditi parnični trošak u iznosu od 27.856,25 kn u roku od 8 dana. Sud je tako presudio nakon što je iz rezultata iz dokaznog postupka utvrdio da su parnične stranke sklopile Ugovor o poslovnoj suradnji 1. listopada 2010. po kojem ugovoru je tuženik tužitelju imao obvezu godišnje plaćati naknadu u protuvrijednosti iznosa od 120.000,00 EUR, da su stranke bile u predugovorima o izmjeni ugovora, koje je inicirao tuženik u smislu odredbe članka 2. točke 2. Ugovora, iako je sud utvrdio da tužitelj nije povrijedio tu ugovornu odredbu, da stranke nisu nikada sklopile aneks postojećem ugovoru, da je tuženik podmirio svoje obveze za 2010. i 2011. godinu dok je za 2012. obvezu po glavnom dugu podmirio 29. siječnja 2013., a 5. ožujka 2013. i dio obveze s osnove kamata, slijedom čega je ocijenio neosnovanim tužiteljev raskid ugovora od 25. siječnja 2013. sukladno odredbi članka 9. točke 3. međusobnog ugovora kao i zahtjev za isplatu iznosa u visini godišnjeg iznosa naknade u smislu odredbe članka 9.2c. zadnjeg stavka međusobnog ugovora. Sud se pritom pozvao na odredbu članka 367. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 34/05 i 41/08-u daljnjem tekstu: ZOO) kojoj odredbi se ugovor ne može raskinuti zbog neispunjenja neznatnog dijela obveze.

Sud je ocijenio neosnovanim protutužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnom dijela ugovorne odredbe iz članka 9. točke 2.c kojom je ugovoreno da neovisno o primjeni ostalih odredbi ugovora koje se odnose na nepoštivanje tuženikovih obveza, u slučaju prijevremenog jednostranog raskida ugovora od strane tuženika ili krivnjom tuženika ugovorne stranke utvrđuju tuženikovu obvezu tužiteljima platiti posebnu naknadu u vrijednosti godišnjeg iznosa naknade za usluge na temelju ugovora u roku od 30 dana od raskida ugovora. Sud smatra da ta odredba sama po sebi nije protivna ni Ustavu ni prisilnim propisima morala društva dakle nije ništetna u smislu odredbe članka 322. stavka 1. ZOO-a. Međutim kada bi se ta ugovorna odredba primijenila na raskid ugovora radi neispunjenja novčane obveze odnosno zakašnjenja u njezinu ispunjenju, dakle u kombinaciji s odredbom članka 9.3. međusobnog ugovora, onda se radi o ništetnim odredbama protivnim prisilnom propisu iz članka 350. stavka 3. ZOO-a. Odluka o parničnom trošku se temelji na odredbi članka 154. stavka 1. ZPP-a.

Tužitelji su protiv presude podnijeli žalbu zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava protiv dijela presude kojim je odbijen tužbeni zahtjev i kojim je tužiteljima naloženo platiti parnični trošak. U bitnome sve žalbene razloge tužitelji nalaze ostvarenim u propustu suda utvrditi da je do raskida Ugovora o poslovnoj suradnji od 1. listopada 2010. došlo isključivo krivnjom tuženika. Ukazuju na ugovornu odredbu članka 9. kojom je ugovoreno kako važenje tako izmjene i raskid ugovora kao i plaćanje posebne naknade ugovorne strane zbog čijih radnji, odnosno čijom krivnjom je došlo do raskida ugovora. Žalitelji ističu da je sud pogrešno ocijenio navedene odredbe o raskidu Ugovora, do kojeg je došlo krivnjom tuženika u korelaciji s neplaćanjem zateznih kamata, a da se nije osvrnuo na činjenicu da je tuženik svojom izjavom raskinuo ugovor o poslovnoj suradnji, smatrajući prethodno otkazivanje ugovora od strane tuženika neosnovanim. Do raskida ugovora došlo je krivnjom tuženika, tužitelji su tijekom cijelog trajanja ugovora izvršavali uredno obveze iz ugovora, nisu imali interes za raskid ugovora ili korigiranje ugovora, već je to neosnovano inicirao tuženik, koji je raskidom ugovor na dobitku s obzirom na činjenicu da je ugovor sklopljen na vrijeme od 5 godina pa je tuženik, koji je isključivo kriv za raskid ugovora, izbjegao na temelju pobijane presude bilo kakvu sankciju za raskid ugovora koju su ugovorne strane predvidjele u ugovoru. Stoga predlažu preinačiti presudu u korist tužitelja, podredno istu ukinuti i predmet vratiti na ponovno postupanje uz naknadu troškova žalbenih postupka.

Tuženik je podnio žalbu protiv dijela presude kojim je odbijen protutužbeni zahtjev i protiv odluke o troškovima postupka. Žalbu podnosi zbog svih žalbenih razloga. Smatra da je sud ostvario žalbeni razlog zbog pogrešne primjene materijalnog prava i povreda odredaba parničnog postupka jer je presuda u točki II. izreke nerazumljiva i proturječna razlozima. Naime presudom je odbijen protutužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnom odredbe članka 9. stavka 2. zadnji stavak međusobnog Ugovora o poslovnoj suradnji, a u obrazloženju sud navodi da je ta odredba, ako je primjenjuje s odredbom članka 9. točke 3. Ugovora o poslovnoj suradnji, ništetna odredba, jer je protivna propisu iz članka 350. stavka 3. ZOO-a. Takvo obrazloženje nije jasno, a žalitelj ponavlja svoj pravni stav iznijet tijekom postupka da je spornom točkom 9.2. ugovora o poslovnoj suradnji zapravo ugovorena ugovorna kazna za slučaj raskida ugovora što je u suprotnosti s odredbama članka 350. stavka 3. ZOO-a. Smatra da je sud pogrešno odlučio o troškovima postupka kada je tuženiku propustio priznati trošak sastavljanja podneska od 15. travnja 2014. u punom iznosu, kada je na teret tužitelja dosudio troškove ročišta od 8. siječnja 2014. samo u 50% propisanog iznosa, kada je propustio tuženiku dosuditi trošak pristupa na ročište za objavu presude, a naročito kada je odbio tuženikov zahtjev za naknadu putnih troškova i troškova izbjivanja odvjetnika iz pisarnice i to zahtjev za naknadu stvarnih troškova sukladno Tarifnim brojevima 35. i 45. odvjetničke tarife. Također je sud pogriješio kada je tužiteljima na ime troškova po protutužbi dosudio iznos od 975,00 kn pri čemu je propustio ocijeniti da za zastupanje po protutužbi tužiteljima nije nastao poseban trošak. Stoga predlaže preinačiti presudu i prihvatiti protutužbeni zahtjev te preinačiti odluku o troškovima postupka uz naknadu troška žalbenog postupka.

Tuženik je odgovorio na žalbu tužitelja s prijedlogom žalbu odbaciti kao nepotpunu, a podredno istu odbiti kao neosnovanu, uz naknadu troška sastavljanja odgovora na žalbu.

Tužitelji nisu odgovorili na tuženikovu žalbu.

Žalba tužitelja je osnovana, dok tuženikova žalba nije osnovana.

Pobijana je presuda ispitana na temelju odredbe članka 365. stavka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP) u granicama istaknutih žalbenih razloga, pri čemu je ovaj sud pazio na bitne povrede postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnoga prava. Presudu je pravilnom primjenom materijalnog prava valjalo preinačiti u odnosu na tužbeni zahtjev, dok je presuda pravilna i zakonita u odnosu na protutužbeni zahtjev.

Iako presuda nema razloga o svim odlučnim činjenicama, čime je ostvarena bitna povreda postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a, ovaj sud odlučne činjenice može utvrditi iz isprava i izvedenih dokaza, a djelomično odlučne činjenice nisu sporne među strankama, slijedom čega je na temelju odredbe članka 373a. stavka 1. t. 1. i 2. presudu glede tužbenog zahtjeva bilo moguće preinačiti.

Prvostupanjski sud je kao bitnu činjenicu utvrdio da su parnične stranke sklopile ugovor o poslovnoj suradnji 1. listopada 2010. (u daljnjem tekstu: Ugovor), a propustio je utvrditi da je ugovor sklopljen na rok od 5 godina, kako je to ugovoreno odredbom članka 3. 1. Ugovora (10.-19. spisa). Sud ipak ocjenjuje iz iskaza svjedoka i zakonskih zastupnika stranaka da je tužiteljeva volja bila izvršavanje ugovora u ugovorenom roku trajanja, a da je tuženik neosnovano inicirao pregovore oko izmjene ugovorene naknade zbog navodne povrede odredaba članka 2. točke 2. Ugovora u pogledu ugovorenih lokacija na kojima će se izvršavati sadržaj međusobnog ugovora, jer je utvrdio da tužitelji nisu povrijedili navedenu ugovornu odredbu koja bi tuženiku dala pravo na izmjenu ugovorene godišnje naknade u iznosu od 120.000,00 EUR te je sud također pravilno utvrdio da unatoč pregovorima nije došlo do sklapanja aneks ugovora u smislu odredbe članka 2. točke 2. Ugovora.

Već i ta utvrđenja, kako to s pravom tijekom postupka ukazuju tužitelji, dovode do zaključka o tuženikovom ponašanju protivno ugovornim odredbama, odnosno o iniciranju pregovora radi izmjene ugovorne odredbe o visini godišnje naknade koju tuženik duguje tužiteljima, iako tuženik nije dokazao da je tužitelj povrijedio svoju obvezu iz članka 2. točke 2. Ugovora o tome da na ugovorenim lokacijama koje su sadržane u dodatku ugovoru ne prodaje duhanske proizvode drugih proizvođača, uvoznika i distributera.

Sud odbija tužbeni zahtjev za isplatu ugovorene naknade za slučaj skrivljenog raskida ugovora obrazlažući, s jedne strane da je kod tuženika došlo do samo neznatnog neispunjenja ugovorene novčane obveze za 2012. godinu, a s druge strane da bi odredba o ugovorenoj naknadi za slučaj raskida, kada bi razlog raskida bilo neispunjenje novčane obveze, bila ništetna.

Po shvaćanju ovog suda ti su razlozi međusobno proturječni. Ovaj sud prihvaća razloge iz obrazloženja prema kojima ugovorena naknada za slučaj neosnovanog raskida ugovora nije ništetna ugovorna odredba. Naime sukladno odredbi članka 368. stavka 1. ZOO-a raskidom ugovora se strane oslobađaju svojih obveza, osim obveza na naknadu štete. Ugovorom je dopušteno ugovarati obveze za slučaj neosnovanog raskida ugovora, pa tako i ugovoriti naknadu, koja zapravo predstavlja određeno ugovorenu naknadu štete za slučaj neosnovanog raskida ugovora i to nije ništetna odredba. Pogrešno tuženik kao žalitelj smatra da se radi o ugovaranju ugovorne kazne za slučaj raskida ugovora, jer iz odredbe članka 9.2c

zadnji stavak Ugovora ne proizlazi da bi se radilo o ugovornoj kazni, već o ugovorenoj naknadi u vrijednosti godišnjeg iznosa naknade za pružene usluge za slučaj neosnovanog raskida ugovora od strane tuženika.

Upravo tu odlučnu činjenicu neosnovanog raskida ugovora od strane tuženika sud je propustio utvrditi iz isprava u spisu, nakon što je ocijenio da je tužitelj raskid ugovora zbog neispunjenja novčane obveze nezakonit zbog neispunjenja samo neznatnog dijela novčane obveze. Naime, iz spisa jasno proizlazi, na što s pravom ukazuje žalitelj, da je tuženik, nakon što je u naknadom roku od 10 dana ispunio pretežiti dio obveze, zbog neispunjenja koje su tužitelji 25. siječnja 2013. izjavili raskid ugovora s odgovdnim rokom od 10 dana (list 38. i 39. spisa), svojim dopisom od 29. siječnja 2013. (list 44. spisa) tužitelju izjavio raskid ugovora, dakle je ugovor nesumnjivo raskinut. Nakon što je naknadno ispunio sa zakašnjenjem svoju novčanu obvezu za 2012. godinu u pretežitom dijelu, tuženik raskida ugovor o poslovnoj suradnji pozivom na odredbu članka 2. točke 2. Ugovora s obrazloženjem da se stranke nisu sporazumjele o smanjenju ugovorene naknade, što se navodi razlogom raskida ugovora.

S obzirom na pravilno utvrđenje prvostupanjskog suda da tužitelj nije povrijedio svoju dužnost iz članka 2.2. Ugovora, što je tuženik našao razlogom za početak pregovora za smanjenje godišnje naknade, jasno je da je tuženikov raskid ugovora od 29. siječnja 2013. protivan odredbama međusobnog ugovora, slijedom čega tužitelj osnovano zahtijeva isplatu ugovorene naknade u iznosu od jednogodišnje naknade, u skladu s odredbom članka 9.2.c. Ugovora, koju je sud pravilno ocijenio zakonitom, a ne ništetnom, kako to sugerira tuženik. Stoga je ostvaren žalbeni razlog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja glede odlučne činjenice da je ugovor raskinut i da ga je tuženik raskinuo svojom izjavom od 29. siječnja 2013., a da je to učinio suprotno odredbama međusobnog ugovora. Slijedom navedenih odlučnih činjenica presudu je valjalo preinačiti i na temelju odredbe članka 9.2.c u vezi s odredbom članka 2.2. međusobnog ugovora tužitelju dosuditi zatraženi iznos kao ugovorenu naknadu za slučaj neosnovanog raskida ugovora.

Kako je navedeno, sud je pravilno ocijenio neosnovanim protutužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti navedene ugovorne obveze kojom stranke dopušteno ugovaraju učinke raskida ugovora odnosno dogovaraju iznos naknade koju strana koja skrivi raskid ugovora ima platiti drugoj strani, što se ne protivi citiranim odredbama ZOO-a o učincima raskida ugovora. Slijedom navedenog je presudu u odnosu na protutužbeni zahtjev valjalo potvrditi kao pravilnu i zakonitu.

Nije osnovana tuženikova žalba niti glede troškova postupka, ne samo zbog činjenice što tuženik nije uspio u parnici, s obzirom na preinačenje odluke o tužbenom zahtjevu, već i s obzirom na to da je prvostupanjski sud pravilno odmjerio troškove ročišta koje je odredio na teret tužitelja bez obzira na uspjeh u parnici. Pravilno je odbijen i zahtjev za naknadu stvarnih izdataka zbog delegiranja spisa predmeta Trgovačkom sudu, Stalnoj službi u Karlovcu. Naime da bi tuženik osnovano mogao zahtijevati naknadu troška u smislu odredbe članka 11. stavka 4. i 5. Zakona o sudovima („Narodne novine“ broj: 28/13, 33/15 i 82/15), tuženik je trebao zatražiti troškove javnog prijevoza, a proizlazi da je zatražio trošak za uporabu vlastitog automobila, a također pravo na troškove izbjavanja iz pisarnice stranka ima sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova samo ako putovanje do drugog suda i natrag do mjesta ureda traje duže od tri sata, što nije slučaj za putovanje od Zagreba do Karlovca i natrag.

S obzirom na uspjeh u parnici tužitelju je valjalo dosuditi **zatražene troškove** postupka i to troškove sastavljanja tužbe prema vrijednosti predmeta spora navedene u tužbi po Tarifnom broju 7.1. u iznosu od 8.940,00 kn, zatim trošak sastavljanja podneska kojim se očituje na odgovor na tužbu sukladno Tarifnom broju 8.1. u iznosu od 8.940,00 kn te trošak sastavljanja podneska od 14. veljače 2014. sukladno Tarifnom broju 8.1. u iznosu od 8.940,00 kn, kao i trošak zastupanja na ročištu 3. lipnja 2014. u iznosu od 8.940,00 kn. Tužitelju je trebalo dosuditi trošak zastupanja po protutužbi na ročištu 3. lipnja 2014. u iznosu od 750,00 kn prema vrijednosti spora iz protutužbe, a na sve te troškove tužitelju je valjalo obračunati i dodatnih 30% za zastupanje više tužitelja sukladno Tarifnom broju 36.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Na sve troškove još je tužitelju valjalo dosuditi i porez na dodanu vrijednost tako da troškovi postupanja u parnici iznose 59.328,75 kn. Tužitelju je valjalo dosuditi trošak žalbe u zatraženom iznosu od 16.875,00 kn, odnosno ukupno je tužitelju trebalo dosuditi trošak od 76.203,75 kn.

Zbog navedenog, je na temelju odredbe članka 373.a stavka 1. točke 1. i 2. ZPP-a, te na temelju odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a presuđeno kako je navedeno, a odluka o trošku donijeta je uz primjenu članka 166. stavka 2. ZPP-a, dok je odluka o tuženikovu zahtjevu za trošak žalbenog postupka donijeta uz primjenu odredbe članka 154. stavka 1. ZPP-a.

Zagreb, 29. studenog 2017.

Predsjednica vijeća

Mirna Maržić, v. r.

Zastupnik pravka – ovlašteni službenik
Rankica Curman

REPUBLIKA HRVATSKA

**TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
STALNA SLUŽBA U KARLOVCU
Karlovac, Trg hrvatskih branitelja 1/III**

1 P-2313/13

PRIMLJENO

11-07-2014

Divjak, Topić & Bahtijarević
odvjetničko društvo

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu, po sucu Jadranki Mađeruh, u pravnoj stvari prvotuzitelja HEMINGWAY BAR d.o.o. Opatija, Eugena Kumičića 5, OIB: 31190697197, drugotuzitelja HEMINGWAY BAR d.o.o. Split, VIII. Mediteranskih igara 5, OIB: 51945853294, trećetuzitelja HEMINGWAY BAR d.o.o. Zagreb, Tuškanac 1, OIB: 59224906090, i četvrtotuzitelja MARIJA KOVAČEVIĆA, vlasnika ugostiteljskog obrta DOLCE VITA, Opatija, Eugena Kumičića 5, OIB: 32197044625, svi zastupani po punomoćniku Romanu Biharu, odvjetniku u Zagrebu, Mesnička 6/1, protiv tuženika JT INTERNATIONAL ZAGREB d.o.o. Zagreb, Radnička cesta 34, OIB: 32835155877, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Divjak, Topić & Bahtijarević, Zagreb, Ivana Lučića 2a, radi 120.000,00 eura, i po protutužbi tuženika JT INTERNATIONAL ZAGREB d.o.o. Zagreb, Radnička cesta 34, OIB: 32835155877, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Divjak, Topić & Bahtijarević, Zagreb, Ivana Lučića 2a, protiv prvotuzitelja HEMINGWAY BAR d.o.o. Opatija, Eugena Kumičića 5, OIB: 31190697197, drugotuzitelja HEMINGWAY BAR d.o.o. Split, VIII. Mediteranskih igara 5, OIB: 51945853294, trećetuzitelja HEMINGWAY BAR d.o.o. Zagreb, Tuškanac 1, OIB: 59224906090, i četvrtotuzitelja MARIJA KOVAČEVIĆA, vlasnika ugostiteljskog obrta DOLCE VITA, Opatija, Eugena Kumičića 5, OIB: 32197044625, svi zastupani po punomoćniku Romanu Biharu, odvjetniku u Zagrebu, Mesnička 6/1, radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe, nakon zaključenja glavne i javne rasprave dana 3. lipnja 2014. godine, a presude objavljene dana 11. srpnja 2014. godine

p r e s u d i o j e

1. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„Nalaže se tuženiku JT INTERNATIONAL ZAGREB d.o.o. iz Zagreba, Radnička cesta 34, (prije na adresi Boškovićeve 28) platiti tužiteljima 1.) HEMINGWAY BAR d.o.o. iz Opatije, Eugena Kumičića

5, 2.) HEMINGWAY BAR d.o.o. iz Splita, VIII. Mediteranskih igara 5, 3.) HEMINGWAY BAR d.o.o. iz Zagreba, Tuškanac 1, i 4.) MARIO KOVAČEVIĆ, vlasnik ugostiteljskog obrta DOLCE VITA, Opatija, Eugena Kumičića 5, iznos od 120.000,00 eura plativo u kunskoj protuvrijednosti temeljem srednjeg tečaja Hrvatske narodne banke na dan isplate sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom u visini eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećana za osam postotnih poena, tekućom od 1. veljače 2013. godine pa do isplate, kao i naknaditi mu parnični trošak, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana presuđenja pa do konačne isplate, u visini eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećana za osam postotnih poena, sve u roku od 15 dana."

2. Odbija se protutužbeni zahtjev koji glasi:

✓
2 „Utvrdjuje se ništetnom i bez pravnog učinka odredba čl. 9. toč.2. zadnji stavak Ugovora o poslovnoj suradnji sklopljen između tužitelja 1. i 4. i tuženika dana 1. listopada 2010. godine, te se nalaže tužiteljima - protutuženicima naknada troškova ovog postupka tuženiku - protutužitelju sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja presude do isplate."

✓
2 3. Nalaže se tužiteljima da naknade tuženiku parnični trošak u iznosu od 27.856,25 kn u roku 8 dana.

Obrazloženje

Tužitelji u tužbi navode da su s tuženikom 1. listopada 2010. godine sklopili ugovor o poslovnoj suradnji kojim su se obvezali na prodaju duhanskih proizvoda tuženika u svojim objektima i držanje ugovorene količine istih u zalihama na odgovarajućim policama i dogovorenom mjestu, a tuženik se obvezao tužiteljima za svaku kalendarsku godinu trajanja ugovora isplatiti naknadu u iznosu od 120.000,00 eura i to na način da će iznos od 40.000,00 eura isplatiti u travnju za usluge od siječnja do travnja, iznos od 40.000,00 eura će isplatiti u kolovoza za usluge od svibnja do kolovoza, te iznos od 40.000,00 eura će isplatiti u prosincu za usluge od rujna do prosinca. Ugovor je sklopljen na rok od pet godina. Tuženik je 31. srpnja 2012. godine pozvao tužitelje na ispunjenje uvjeta iz čl. 2.2. Ugovora te je istovremeno uputio poziv radi pregovora oko smanjenja iznosa ugovorne naknade. Predmetnim ugovorom predviđeno je da se tužitelji obvezuju tuženiku u svojim objektima, koji su detaljno navedeni u prilogu tog ugovora, omogućiti prodaju duhanskih proizvoda. Lokacije su izričito ugovorene ugovorom i voljom stranaka, te je ugovorom predviđeno da ukoliko bi tužitelji

omogućili prodaju duhanskih proizvoda drugih proizvođača u ugovorenim lokacijama, tada je tuženik ovlašten tražiti smanjenje ugovorene naknade za pružanje usluga. Tužitelji nikada u ugovorenim lokacijama nisu prodavali duhanske proizvode drugih proizvođača, pa je tuženik neovlašteno tražio smanjenje ugovorene naknade. Tužitelji su tuženiku izdali račun 4. prosinca 2012.godine, s dospjećem 27. prosinca 2012. godine, a koji u navedenom roku nije plaćen od strane tuženika. Tužitelji su 25. siječnja 2013. godine obavijestili tuženika kako još uvijek nije izvršio djelomičnu uplatu ugovorom preuzete obveze, niti se očitovao na tužiteljev prijedlog od 18. prosinca 2012.godine u pogledu pregovora oko nastavka poslovne suradnje. Tim dopisom tužitelj su raskinuli ugovor u skladu s odredbom čl. 9.3. Ugovora. Tuženik je 29. siječnja 2013. godine izvršio uplatu ugovorom preuzete obveze, a tužitelji su ga obavijestili da imaju pravo raskinuti ovaj ugovor temeljem prethodne pisane obavijesti poslane tuženiku u skladu s odredbom čl. 2.12. ugovora, budući je tuženik izvršio samo djelomičnu uplatu iznosa. Iznos plaćenih kamata od 5. ožujka 2013. godine u visini od 639,69 kn nije cjelokupan iznos dugovanih kamata na dan plaćanja. Čankom 9.2. Ugovora o poslovnoj suradnji predviđeno je da ukoliko tuženik jednostrano raskine ugovor ili do raskida dođe isključivom krivnjom tuženika, obavezan je platiti tužiteljima posebnu naknadu u vrijednosti godišnjeg iznosa naknade za usluge pružene temeljem tog ugovora, dakle iznos od 120.000,00 eura. Ugovor je prvenstveno raskinut krivnjom tuženika. Tužitelji potražuju iznos od 120.000,00 eura od tuženika plativo u kunsnoj protuvrijednosti temeljem srednjeg tečaja HNB na dan isplate.

Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbu u cijelosti. Točno je da su stranke 1. listopada 2010. godine sklopile ugovor o poslovnoj suradnji kojim je kao predmet utvrđena tužiteljeva obveza da u svojim objektima omogući prodaju duhanskih proizvoda tuženika i držanje ugovorene količine zaliha na odgovarajućim policama i na dogovorenom mjestu. Tuženik se obvezao tužiteljima za svaku kalendarsku godinu trajanja ugovora isplatiti iznos od ukupno 120.000,00 eura, te je ugovor sklopljen na razdoblje od pet godina, uz mogućnost jednostranog raskida. Tuženik je dopisom od 31. srpnja 2012. godine pozvao tužitelje na pregovore u cilju smanjenja naknade iz čl. 2.12. ugovora, temeljem odredbe čl. 2.2. Ugovora, a radi povrede ugovora učinjene od strane tužitelja. Tužitelji se nakon uspješnog okončanja pregovora, sklapanjem aneksa ugovora, nisu ponašali u skladu s utvrđenjima iz aneksa. Stranke su sklopile aneks ugovora u rujnu 2012. godine, a temeljem pregovora započetih 31. srpnja 2012. godine. Aneksom je došlo do novih utvrđenja ugovornih obveza pa je nevaljali razlog raskida ugovora od strane tužitelja. Naime, tužitelji su svojim dopisom od 13. rujna 2012. godine izričito pisanim putem prihvatili ponudu tuženika od 12. rujna 2012. godine. Tim činom sklopljen je aneks ugovora. Aneksom je predviđeno da se tužitelji obvezuju do kraja 2012. godine organizirati dva „eventa“ za tuženika ukupne vrijednosti od 20.000,00 eura zajedno s troškovima aktivacije i ostalim pratećim troškovima za oba događaja, što predstavlja

novoutvrđenu preostalu vrijednost ugovora. Aneksom je precizno dogovoren način ispostavljanja računa za ugovorne usluge tužitelja. Tužitelji su 4. prosinca 2012.godine nevaljalo ispostavili račun jer nije bio u skladu s novim uređenjem iz aneksa ugovora budući jedan od dva ugovorena „eventa“ uopće nije organiziran. Odredba čl. 9.2. c. ugovora predstavlja u smislu odredbe čl. 350. ZOO-a ugovornu kaznu. Tuženik nadalje ističe da je potraživanje iz tužbe nezakonito i iz razloga predviđenih odredbom čl. 132. st. 1. ZOO-a, koja za slučaj raskida ugovora predviđa oslobođenje obiju ugovornih stranaka od ugovornih obveza, izuzev obveze na naknadu eventualne štete. Tužiteljima je valjano isplaćena naknada pa tužbom jedino mogu potraživati na ime eventualno nastale štete plaćanje preostalog neisplaćenog dijela, a što u konkretnom slučaju čini kamatu u visini od 4.979,19 kn odnosno iznos od 1.339,31 kn, budući je tuženik 5. ožujka 2013. godine isplatio iznos od 3.639,69 kn. Ističe da se tužiteljev dopis od 25. siječnja 2013.godine ne može smatrati valjanim raskidom ugovora jer je upućen tuženiku prije isteka roka unutar kojeg je tuženiku bilo omogućeno bez posljedica podmiriti dugovani iznos. Tuženik je primio račune dana 7. prosinca 2012.godine, a rok iz čl. 2.12. Ugovora isticao je 27. prosinca 2012. godine, a tek 28. prosinca 2012. godine mogao je teći rok od 20 radnih dana propisan čl. 9.3. Ugovora čijim istekom je tužiteljima bilo omogućeno uputiti tuženiku prethodnu pisanu obavijest kojom se ugovor smatra raskinutim istekom daljnjeg roka od 10 radnih dana. Tek 8. veljače 2013. godine bi se ugovor mogao smatrati raskinutim od strane tužitelja pod pretpostavkom da je za isto postojala i valjana osnova. Tuženik je uplatom od 40.000,00 eura u kunskej protuvrijednosti dana 29. siječnja 2013.godine ispunio pretežni dio svoje obveze iz ugovora, tj. 98,7 % vrijednosti preostalog dijela svoje obveze i 99,9 % ukupne vrijednosti ugovora u 2012. godini. Sukladno kogentnoj odredbi čl. 367. ZOO-a ugovor nije moguće raskinuti nakon neispunjenja neznatnog dijela obveze. Tuženik nije odgovoran za neplaćanje i tog neznatnog iznosa zakonskih kamata s obzirom da mu tužitelji nisu dostavljali obračun zateznih kamata, pa je tuženik naknadno sam izračunao i podmirio dospjeli iznos zateznih kamata. Tuženik je dopisom od 29. siječnja 2013. godine raskinuo ugovor s tužiteljima zbog narušene ugovorne discipline. Odredba čl. 350. st. 3. ZOO-a na izričit način propisuje kako se ugovorna kazna ne smije ugovoriti za neispunjenje (zakašnjenje s ispunjenjem) novčanih obveza. U konkretnom slučaju je tuženik prema tužiteljevima navodima zakasnio s plaćanjem iznosa kamata, a koji iznos upravo predstavlja novčanu kaznu. Predlaže tužbeni zahtjev u cijelosti odbiti.

Tužitelji su u podnesku od 8. siječnja 2014.godine u bitnome naveli kako su 31. srpnja 2012. godine od strane tuženikova punomoćnika ultimativno pozvani na pristupanje pregovorima uz prijetnju da će se ugovor raskinuti ukoliko tužitelji tome ne pristupe. Slijedom toga tužitelji su kao dobri gospodarstvenici pristupili pregovorima u kojima je decidirano navedeno da se prodaja duhanskih proizvoda konkurentske tvrtke ne odvija na ugovorenim lokacijama vezanim za plažu Medveja.

Tužitelji su pristupili pregovorima kako bi im tuženik isplatio naknadu barem za 2012.godinu, međutim nikada nije u bilo kojem obliku sklopljen aneks ugovora. Nejasan je tuženikov navod kako odredba čl. 9.2.c. predstavlja ugovornu kaznu u smislu odredbi čl. 350. ZOO-a, već je tom odredbom predviđena posebna naknada, s kakvim terminom su se stranke suglasile. Do prijevremenog raskida ugovora došlo je isključivo krivnjom tuženika što je povod nastanka posebne naknade koja se potražuje ovom tužbom sve kako su stranke i ugovorile.

U podnesku od 14. veljače 2014. godine prvotuzitelj je naveo kako je tuženiku ispostavio račun broj 12-360-000097 od 4. prosinca 2012. godine na iznos od 94.158,33 kn, s dospjećem 27. prosinca 2012. godine, te je tuženik taj račun platio 29. siječnja 2013. godine, dok je kamatu na taj račun platio 5. ožujka 2013. godine u iznosu od 3.639,69 kn. Tuženik je osim glavnice na ispostavljeni račun platio i 530,41 kn više što je tečajna razlika, pa je sveukupno 29. siječnja 2013. godine platio 94.688,74 kn. Drugotuzitelj je tuženiku ispostavio račun broj 12-363-000052 od 4. prosinca 2012. godine na iznos od 282.474,98 kn s dospjećem 27. prosinca 2012. godine, a tuženik je taj račun platio 29. siječnja 2013.godine te je platio i 1.591,23 kn više što je tečajna razlika koju je sam obračunao. Dana 5. ožujka 2013. godine tuženik je uplatio na račun prvotuzitelja iznos od 3.639,69 kn po svom obračunu kamata. Tuženik nije platio 1.454,12 kn kamata, a što je bio dužan sukladno preuzetim ugovornim obvezama.

Tuženik je u podnesku od 15. travnja 2014. godine u bitnome naveo kako posebna naknada iz čl. 9.2.c. ugovora ima sva zakonska obilježja instituta ugovorne kazne u smislu odredbi čl. 350. ZOO-a, te upućuje na odredbu čl. 319. st. 2. ZOO-a koja predviđa da se prilikom tumačenja spornih odredbi ne treba držati doslovnog značenja pojedinih izričaja, već odredbu razumjeti kako to odgovara temeljnim načelima obveznog prava. Ugovorna kazna ne može biti ugovorena za novčane obveze. U konkretnom slučaju tužitelji upravo od tuženika potražuju ugovornu kaznu za neuredno ispunjenje novčane obveze, odnosno za zakašnjenje s ispunjenjem novčane obveze. Da bi se moglo govoriti o ugovornoj kazni mora postojati obveznopravni odnos, a koji u konkretnom slučaju ne postoji već je isti nesporno raskinut.

Tužitelji su u podnesku od 16. svibnja 2014. godine naveli kako tuženik nastoji prebaciti na tužitelje krivnju za raskid ugovora, no tužitelji nisu imali namjeru raskinuti ugovor niti su to željeli s obzirom na vrijeme na koji je sklopljen. Tužitelji nikada nisu sklopili aneks ugovora o poslovnoj suradnji u rujnu 2012. godine, vođeni su pregovori, ali pregovori ne obvezuju u smislu čl. 251. ZOO-a. Tuženik se ne može pozivati na ništetnost odredbe ugovora koju je sam unio u ugovor. Smatra kako tuženik pogrešno određuje datum mogućnosti raskida ugovora. S obzirom da je tuženik 7. prosinca 2012.godine primio račune izdane od strane tužitelja iste je bio dužan platiti završno s 27. prosincem

2012. godine, a kako je sukladno čl. 9.3. ugovora zakasnio s plaćanjem iznosa naknade više od 20 radnih dana, taj rok je istekao 25. siječnja 2013. godine te je sukladno odredbi čl. 8. tuženik primio dopis dana 28. siječnja 2013. godine kada je i počeo teći rok od 10 radnih dana. Tuženikovi navodi da do raskida nije moglo doći ukoliko je veći dio obveze ispunjen su neosnovani jer tuženik nije uzeo u obzir tuženikove obveze za još nekoliko godina odnosno za cijelo petogodišnje razdoblje.

Na ročištu dana 3. lipnja 2014. godine tuženik je postavio protutužbeni zahtjev da se utvrdi ništetnim i bez pravnog učinka odredba čl. 9. 2. zadnji stavak ugovora o poslovnoj suradnji između tužitelja I-IV i tuženika dana 1. listopada 2010. godine, te potražuje trošak postupka s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja presude do isplate.

Tužitelji su se protivili postavljenom protutužbenom zahtjevu navodeći kako je tuženik sastavio ovaj ugovor, pa se kao neosnovano ukazuje na ništetnost te odredbe.

U tijeku dokaznog postupka, a radi utvrđenja činjeničnog stanja izvršen je uvid u ugovor o poslovnoj suradnji (list 10 do 19 spisa), u mail prepisku (list 20 do 24 spisa, 28, 53, 56, 58, 88, 90, 92 do 94 spisa, 95, 97, 167 spisa), u podneske (list 25 do 27, 29 do 33, 37 do 52, 54 do 55, 91, 96, 98, 168 do 176 spisa), u ~~datak ugovoru (list 34 do 36 spisa)~~, i raskid ugovora (list 99 do 100 spis), u dokumentaciju (list 102 do 120 spisa), u ponudu (list 130 do 131 spisa), u potvrdu banke (list 136 do 141 spisa), proveden je dokaz saslušanjem svjedoka Miroslava Đerića, te zakonskog zastupnika prvo do trećetužitelja i ujedno četvrtetužitelja Maria Kovačevića i zakonskog zastupnika tuženika Siniše Trbojevića.

Tužbeni zahtjev je neosnovan.

Protutužbeni zahtjev je neosnovan.

Nesporno je da su stranke sklopile ugovor o poslovnoj suradnji 1. listopada 2010. godine, te je taj ugovor za tuženika potpisao Siniša Trbojević, dok je Mario Kovačević kao zakonski zastupnik svih tužitelja potpisao ugovor u ime svih tužitelja, a ovjeren je samo pečatom prvotužitelja (list 10 do 18 spisa). Navedenim ugovorom stranke su ugovorile da će tužitelji na točno određenim lokacijama popisanim u prilogu ugovora omogućiti prodaju duhanskih proizvoda tuženika i držanje ugovorene količine istih na odgovarajućim policama i na dogovorenom mjestu (čl. 11. ugovora).

Iz popisa lokacija koji su prilog tom ugovoru točno je specificirano u kojim objektima će tužitelji za tuženika omogućiti prodaju tuženikovih duhanskih proizvoda (list 19 spisa).

Tužitelji su se tim ugovorom obvezali za vrijeme trajanja ugovora, pet godina, u tijeku svake kalendarske godine organizirati najmanje četiri događaja na kojima će gostovati ugledni glazbeni izvođači iz inozemstva (čl. 2.8.).

Tuženik se obvezao tužiteljima za izvršenu uslugu u tijeku kalendarske godine isplatiti iznos od ukupno 120.000,0 eura (čl. 2.2.12.) na temelju uredno ispostavljenog računa do petog dana u mjesecu u kojem je potrebno izvršiti isplatu naknade. Neovisno o prethodno navedenom tuženik se obvezao tužiteljima izvršiti uplatu u roku od 20 dana od dana primitka urednog računa.

Odredbom čl. 9.3. Ugovora je predviđeno da ako tuženik zakasni s plaćanjem iznosa naknade predviđenih čl. 2.12. više od 20 radnih dana, tužitelji imaju pravo raskinuti taj ugovor temeljem prethodne pisane obavijesti poslane tuženiku s otkaznim rokom od 10 dana. U slučaju da tuženik plati iznos predviđen čl. 2.12. kao i dospjele kamate u roku od 10 radnih dana od dana primitka tužiteljeve obavijesti, o raskidu ovog ugovora, obavijest tužitelja će se smatrati nevažećom.

Tužitelji temelje svoje potraživanje u ovom postupku na odredbi čl. 9.2.c. st.4. ugovora kojom je određeno da u slučaju nepoštivanja obveza tuženika, u slučaju prijevremenog jednostranog raskida od strane tuženika, odnosno raskida ugovora isključivom krivnjom tuženika, ugovorne strane suglasno utvrđuju da je tuženik obavezan platiti tužiteljima posebnu naknadu u vrijednosti godišnjeg iznosa naknade za usluge pružene temeljem ovog ugovora, a sve u roku od 30 dana.

Tužitelji u bitnome u tijeku postupka tvrde da su oni raskinuli ugovor zbog tuženikovog nepravovremenog plaćanja, tj. tuženikovom krivnjom, te uslijed tog raskida imaju pravo na jednogodišnju naknadu.

Podneskom od 31. srpnja 2012. godine tuženik se obratio tužiteljima navodeći da su na plaži Medveja omogućili postavljanje kioska „I novina“ u kojima se prodaju proizvodi tržišnih takmaca, čime je ispunjen uvjet iz čl. 2.2. Ugovora za sniženje naknade, te je tuženik zakazao sastanak (list 88 do 90 spisa).

Budući tužitelji nisu mogli prisustvovati zakazanom sastanku, tuženik je podneskom od 6. kolovoza 2012. godine ponovno pozvao na sastanak s obzirom da je na plaži Medveja omogućeno postavljanje kioska „I novina“ u kojima se prodaju isključivo proizvodi tuženikovih konkurenata, pa da je time ispunjen uvjet iz čl. 2.2. Ugovora radi smanjenja ugovorne naknade (list 20 do 21 spisa).

Stranke su održale sastanak 30. kolovoza 2012. godine te je tuženik ponudio tužiteljima promjenu predmetnog ugovora podneskom od 5. rujna 2012. godine (list 23 do 24 spisa).

Podneskom od 7. rujna 2012. godine tužitelji otklanjaju krivnju na koju upire tuženik u prethodnoj ponudi te ukazuje na odredbu čl. 9. ugovora prema kojoj će se smatrati da je došlo do prijevremenog raskida ugovora isključivo krivnjom tuženika (list 25 do 26 spisa).

Tuženik je tužiteljima poslao novu ponudu 12. rujna 2012. godine (list 29 do 30 spisa) u kojoj u bitnome opisuje način na koji će se provesti dva događanja, ali navodi kako bi ugovor prestao važiti 31. prosinca 2012. godine.

Tužitelji su u podnesku od 13. rujna 2012. godine naveli kako tuženikov prijedlog izmjena ugovora o poslovnoj suradnji od 1. listopada 2010. godine prihvaćaju, suglasni su da ugovor ostaje na snazi do kraja 2012. godine uz isplatu tuženika od 40.000,00 eura, dok će se sitne nadopune radi tehničkih preduvjeta pobliže utvrditi u aneksu ugovora (list 31 do 32 spisa).

Daljnijim podneskom od 23. listopada 2012. godine tužitelji obavještavaju tuženika da su mailom zaprimili prijedlog aneksa ugovora, ali smatraju kako sadržaj aneksa nije u potpunosti u skladu s usmenim i pismenim dogovorima, te mole daljnji sastanak (list 33 spisa).

~~Iz dodatka ugovora o poslovnoj suradnji (list 34 do 36 spisa)~~ proizlazi da ga za tužitelje nije nitko potpisao, dok je ovjeren i potpisan samo po tuženiku (list 34 do 36 spisa).

Podneskom od 28. prosinca 2012. godine tužitelji su pozvali tuženika na plaćanje računa te je u tom podnesku navedeno da je rok plaćanja istekao 27. prosinca 2012. godine (list 37 spisa).

Podneskom od 25. siječnja 2013. godine tužitelji obavještavaju tuženika na kašnjenje plaćanja naknade za više od 20 radnih dana, te da raskidaju ugovor sklopljen 1. listopada 2010. godine, a ta se obavijest ima smatrati prethodnom pisanom obavijesti s otkaznim rokom od 10 radnih dana (list 38 do 39 spisa).

Tužitelji podneskom od 12. veljače 2013. godine obavještavaju tuženika da je platio glavnica, ali da nisu izvršili uplatu dospjelih kamata zbog zakašnjenja u plaćanju, pa kako nisu u cijelosti ispunili obvezu, pozivaju tuženika na plaćanje temeljem odredbe čl. 9.2. c. st. 4. Ugovora (list 41 do 43 spisa).

Tuženik je podneskom od 29. siječnja 2013. godine raskinuo ugovor s tužiteljima pozivajući se na odredbu čl. 2.2. s obzirom da nije postignut dogovor oko smanjenja naknade (list 44 spisa).

Tužitelji su odgovorili tuženiku na njegov raskid, navodeći kako je isti bespredmetan te da je isključivo krivnjom tuženika došlo do raskida ugovora jer nije pravovremeno platio cijeli dugovani iznos (list 45 do 48 spisa).

Tuženik je podneskom od 21. veljače 2013. godine pozvao tužitelje na dostavu obračuna zatezne kamate, te obavještava da je do kašnjenja u plaćanju došlo zbog vođenja pregovora oko smanjenja ugovorne naknade (list 49 spisa).

Podneskom od 8. ožujka 2013. godine tuženik obavještava tužitelje da je u cijelosti isplatio sva dospelja potraživanja, te da su zatezne kamate samostalno izračunali budući im tužitelji nisu dostavili obračun (list 51 do 52 spisa).

Tužitelji su u podnesku od 4. travnja 2013. godine ponovno rezimirali cjelokupnu situaciju, naveli kako obračun kamata nije u skladu s zakonom, te posljednji put pozvali tuženika na razrješenje nastale situacije (list 53 do 55 spisa).

Podneskom od 6. ožujka 2013. godine tužitelji obavještavaju tuženika da je platio kamatu u iznosu od 3.639,69 kn, kao i o tome da je ista trebala biti plaćena po dva računa (list 56 do 58 spisa).

Dana 29. siječnja 2013. godine tuženik je platio iznos od 94.688,74 kn (list 109 spisa, list 136 spisa), a temeljem računa broj 12-360-000097 od 4. prosinca 2012. godine (list 112 spisa), i na ime tečajne razlike u iznosu od 530,41 kn (list 114 spisa), te iznos od 284.066,21 (list 110 spisa, list 137 spisa), a temeljem računa broj 12-363-000052 od 4. prosinca 2012. godine (list 113 spisa) te tečajne razlike u iznosu od 1.591,23 kn (poledina lista 114 spisa).

Tužitelji su obračunali kamatu zbog zakašnjenja u plaćanju u iznosu od 5.093,81 kn (list 140 do 141 spisa).

Dana 5. ožujka 2013. godine tuženik je na ime kamata platio iznos od 3.639,69 kn (list 111 spisa, list 138 do 139 spisa), dakle prema tužiteljevu izračunu ostao je dug na ime kamata u iznosu od 1.454,12 kn.

Iz iskaza svjedoka Miroslava Đerića proizlazi da je zaposlen kod tuženika i direktno je zadužen za odnose s klijentima. Nije bio direktno uključen u predmetni ugovor o poslovnoj suradnji iz 2010. godine, te je negdje u 2011. godini nastupio na tržištu RH i u tom smislu kontaktirao direktora tužitelja Maria Kovačevića. S tužiteljima je došlo do nesuglasica oko način na koji će se odraditi pojedini eventi, te su tužitelji postavili kiosk na plaži u Medveji u sklopu prostora koji su imali u zakupu. U ljeto 2012. godine dogovorili su nastavak suradnje te je sastavljen i aneks ugovora koji direktor tužitelja nije nikada potpisao. Oni su se ponašali kao

da su taj ugovor tužitelji potpisali, ali kako se nisu mogli dogovoriti oko nekih načela koji su prihvaćeni tim aneksom došlo je do prekida suradnje. Tužiteljeva obveza sastojala se u prodaji tuženikovih duhanskih proizvoda te obvezi organiziranja četiri inventa u tijeku godine. Najviše poteškoća bilo je oko odrađivanja inventa. Tuženik je sve obaveze prema tužitelju podmirio, možda je došlo do nekih razilaženja glede datuma plaćanja u odnosu na osnovni ugovor i aneks ugovora, međutim i po aneksu je sve podmireno. Bio je prisutan kod sastavljanja prvog osnovnog ugovora 1. listopada 2010. godine, ali još u to vrijeme nije imao odgovornost za to područje. Ugovor se odnosi na sve tužitelje i tuženika, a sastavljala ga je pravna služba tuženika u suradnji s pravnom službom tužitelja. Tužitelji nisu potpisali aneks ugovora jer neke stvari nisu prihvaćali, međutim direktor ih je uvjeravao da će u konačnici to biti prihvaćeno. Tužitelj su pismeno otkazali ugovor tuženiku, a tuženikove krivnje za raskid ugovora nije bilo. Do plaćanja je došlo u siječnju 2013. godine u redovnom procesu naplate kao i sve prethodne fakture koje su do tada bile plaćene. Tužitelji su izabrani s obzirom da su imali pokrivenost lokala po cijeloj Hrvatskoj. Zna da su prije toga tužitelji imali ugovor s British American Tabbacom te su taj ugovor raskinuli. Cijela koncesija za plažu Medveja bila je u ovlasti tužitelja. Distributeri su bili zaduženi za dostavljanje proizvoda, a što je vezano uz redovno plaćanje. Više puta su imali pritužbe distributera da plaćanje nije išlo redovito pa je moguće da je došlo do uskrate tuženikovih proizvoda zbog tog razloga. Tuženik svake godine uvećava budžet te ~~nema govora o smanjenju, niti je to eventualno razlog raskida ugovora s tužiteljima.~~ Prema njegovu sjećanju tužitelji su povrijedili ugovornu obvezu prodaje duhanskih proizvoda na zaštićenim lokacijama odnosno na lokacijama koje su bile predviđene samo za prodaju tuženikovih proizvoda. Do nesuglasica između stranaka je došlo oko organizacije inventa jer su tužitelji isticali da je na inventu bilo nazočno oko 1000 ljudi, a tuženik je utvrdio da je bilo oko 300 do 400 ljudi. Glavni spor je bio oko nivoa kvalitete izvođača, te je tuženik smatrao da izvođači moraju imati kvalitetu koja bi privukla širi krug ljudi. Nadalje, na inventima su se pojavljivali maloljetnici, te su nastupale žene u bikinijima a što nije prihvatljivo za tuženikove standarde. Ne zna da li je u trenutku sklapanja ugovora postojao kiosk na plaži u Medveji, misli da kiosk nije tužiteljev, ali je dio ugovorne lokacije predviđene za tuženika.

Zakonski zastupnik prvo do trećetužitelja, a ujedno i četvrtetužitelj Mario Kovačević je iskazao kako je 2010. godine stupio u kontakt s predstavnicima tuženika jer su bili zainteresirani da njihovi duhanski proizvodi budu na prodaju u prostoru tužitelja odnosno da sklope ugovor o poslovnoj suradnji, te su u idućem periodu od tri mjeseca pregovarali s TDR-om, tuženikom i drugim. Kod tuženika je presudila dužina ugovora. On je sve svoje ugovorne obveze izvršavao, tj. sastavio je ugovor s distributerima, pozicionirao njihove proizvode na ugovorom predviđene lokacije, organizirao je više nego četiri inventa godišnje te je pozivao tuženika da predloži mogućnosti na koje bi se propagirali njihovi proizvodi. Njihov odgovor je bio da nemaju dovoljno ljudi. Mailovima ih je

obavještavao o svakom događaju te nikakvih primjedbi nije bilo. Ugovor je sklopljen između svih tužitelja i tuženika, a sastavio ga je tuženik i većina prijedloga je bila na njihovu inicijativu. Tužitelji su imali neke korekcije na dostavljeni ugovor, koje su prihvaćene te je nakon toga sastavljen i potpisan. Sredinom 2012. godine dobio je tuženikov mail kojim želi sastanak, pod prijetnjom raskida ugovora, a radi kioska na plaži Medveja. Taj kiosk nije njegovo vlasništvo, već je tamo 10-ak godina. Pored tog kioska postoji i drugi kiosk s trgovačkom robom a kojima Primorsko-goranska županija daje dozvolu za postavljanje. Nikada nije dobio nikakvu pisanu obavijest da ne izvršava ugovorne obveze, niti mu je ostavljen eventualni rok radi otklanjanja nekakvih nedostataka. Moglo se je dogoditi da sva roba bude prodana tijekom subote, ili nedjelje, ali prva isporuka je dolazila već u ponedjeljak ujutro. U vezi organizacije ivenata također nikada nije dobio niti jednu pritužbu. Tužitelji imaju redarsku službu koja ne pušta maloljetnike na ivenate. On nikakve veze s kioskom u Medveji nema kao ni s drugim lokalima koji se nalaze u blizini njegovih objekata, niti može utjecati na to da se tamo ne prodaju duhanski proizvodi. Namjera mu je bila biti u petogodišnjoj poslovnoj suradnji s tuženikom. Aneks nije potpisao jer se s njim nije složio. Iz tih razgovora koji su vođeni s tuženikom proizlazilo je da oni žele prekinuti poslovnu suradnju, a tužitelji su htjeli raditi. Prijedlog je bio da ivenate drugačije organizira, a na što je on pozvao tuženika da predloži način. Dopisom od 13. rujna 2013. godine on nije prihvatio aneks već način organiziranja ivenata. Nakon toga su odradili ivenate kako je dogovoreno, a tužiteljevo računovodstvo je ispostavilo tuženiku račune, međutim ti računi nisu plaćeni u ugovorenom roku, a do danas nisu platili niti kamate. U 12. mjesecu 2012. godine već je počela opstrukcija distributera u dostavi duhanskih proizvoda što se nastavilo i u siječnju 2013. godine. On je osobno zvao direktora tuženika glede neisporuke robe, a ovaj mu je odgovorio da nije sam u društvu i da će se to morati riješiti na nivou društva. Zaključno do današnjeg dana niti s jednim distributerom nije uspio dogovoriti prodaju duhanskih proizvoda u svojim objektima čime trpi veliku financijsku štetu. U odnosu na odredbu ugovora glede radnih dana ističe kako ne zna koji su to radni dani s obzirom da je ugovor sastavljao tuženik. On je bio zadovoljan s ugovorom do trenutka pregovora koji su vođeni zbog kioska na plaži Medveja. U te pregovore ušao je jer je bio primoran tuženikovom prijetnjom raskidom ugovora. Svaki poziv za sastanak bio je popraćen upozorenjem da će se ugovor raskinuti ukoliko se ne odazove na sastanak. Upoznat je s odredbom ugovora u kojoj stoji da ukoliko dođe do raskida ugovora krivnjom protivne strane druga strana ima pravo na naknadu. Nije mu jasno zašto je nakon njegovog raskida ugovora tuženik raskinuo ugovor. Njegove korekcije inicijalnog ugovora djelomično su prihvaćene od strane tuženika te se o ugovoru pregovaralo. Kiosk na plaži Medveja radi u ljetnim mjesecima unazad 10-ak godina. Za 2010. godinu je sve plaćeno, ali ne zna da li je na vrijeme te nikada nije tuženika tražio da mu plati ranije od valute plaćanja. Nigdje nije potpisao da će održati dva ivenata već je to bio prijedlog aneksa ugovora, bilo je razgovora, ali ne i dogovora, pa drugi ivent nije niti održan.

Zakonski zastupnik tuženika Siniša Trbojević je iskazao da je na područje Hrvatske tuženik došao 2010. godine, te je RH jedna od 120 zemalja u svijetu u kojima tuženik posluje. Ima neposrednog saznanja o konkretnom poslovnom odnosu te je prvi sastanak s tužiteljevim direktorom imao na aerodromu u Beogradu, a pregovore oko tehničkih detalja vodio je Đakomo Merili, te su obišli sve objekte u RH. U to doba lokacija plaža Medveja bila je prezentirana kao plaža, a ne isključivo bar na toj plaži. Ugovor je dobrovoljno potpisan s obje strane. Potpisivanjem ugovora na pet godina imaju planirani i budžet za to razdoblje. Prije 2010. godine imali su na terenu svega petero ljudi tako da nisu bili prisutni na eventima, ali tužiteljima su obveze isplaćivali na vrijeme i u cijelosti. U 2011. godini povećali su broj ljudi, pa su u tom smislu počeli voditi i razgovore oko eventa. 2011. godine tuženik nije bio zadovoljan načinom na koji su tužitelji organizirali evente, ali im je isplaćivana naknada u potpunosti i na vrijeme za tu godinu. Problem je bio i s distributerima jer im tužitelji nisu plaćali na vrijeme. Do sredine 2012. godine nije organiziran niti jedan event, a što je bila obveza tužitelja, a tuženik je trebao dovesti svoje hostese, što nije bilo predviđeno ugovorom, ali je to poslovna praksa. Tužitelji su obmanuli tuženika glede kioska na plaži Medveja jer je tuženik saznao za taj kiosk, a tužitelji ga nisu o tome obavijestili iako su znali za to. Postavljanjem tog kioska vrijednost Medveja kao plaže jednaka je nuli. Direktor tužitelja dolazio je k tuženiku s prijedlogom da se u novom ugovoru isključi plaža Medveja te je u podnesku od 13. rujna 2013. godine prihvatio prijedlog aneksa ugovora u kojem je bilo predviđeno odraditi i dva eventa, te je jedan odraden u studenom 2012. godine s vrlo slabim odazivom, dok je drugi planiran za siječanj 2013. godine. Tuženik je postupao po odredbama dogovorenog aneksa, međutim tužitelji sam aneks nisu potpisali, a u siječnju 2013. godine su raskinuli ugovor. Tuženik je platio račune te je ostao neznatan dug oko 60,00 eura što u odnosu na cjelokupno ugovoreni godišnji iznos od 120.000,00 eura predstavlja neznatan dio. Nakon raskida tužitelji su ponovno tuženiku predložili nastavak poslovne suradnje, ali tuženikov aneks nisu prihvaćali. Ima saznanja o svemu što se dešavalo te je tuženik nakon tužiteljevog raskida ugovora uputio svoj podnesak kojim raskida predmetni ugovor. Smanjenje ugovorne naknade je tuženikov razlog za raskid ugovora, a zbog toga što tužitelji nisu ispunjavali ugovornu obvezu. U prijedlogu aneksa ugovora nije uključena 2013., 2014. i 2015. godina, ali to su tužitelji prihvatili u podnesku od 13. rujna 2013. godine. On nikada direktoru tužitelja nije osobno poslao prigovor glede izvršenja predmetnog ugovora, ali je u ime tuženika njegov zaposlenik Aleksandar Bibić prigovor poslao Marinu Nekiću. Plaža Medveja je gledano s tuženikove strane jedinstvena cjelina u koju se ulazi kroz vrata te postojanje kioska na toj plaži obezvređuje tuženikove proizvode u drugom objektu na toj plaži. Tužitelji drugi objekti nisu u takvoj poziciji niti je tuženik ikada tome prigovorio. Kiosci blizu drugih objekata postoje, ali nisu unutar objekta. Dok je u predmetnom slučaju kiosk bio unutar plaže.

Sud prihvaća iskaze svjedoka i zakonskih zastupnika stranaka u dijelu kojim su u suglasju s dokumentacijom u spisu, te u međusobnom suglasju. U bitnome se ne prihvaćaju iskazi svjedoka Miroslava Đerića i zakonskog zastupnika tuženika Siniše Trbojevića, u dijelu gdje ističu da je sklopljen aneks ugovora, jer sam aneks tužitelji nisu nikada potpisali (list 34 do 36 spisa) što su u podnesku od 13. rujna 2012. godine i naveli, a isto to navodi svjedok Miroslav Đerić i zakonski zastupnik tuženika Siniša Trbojević. Samim ugovorom je u čl. 10.2. predviđeno kako će bilo kakve izmjene i dopune tog ugovora imati učinak samo ako su učinjene u pisanom obliku i potpisane od obje ugovorne strane. U konkretnom slučaju pisane izmjene nisu potpisane od obje ugovorne strane, tj. od tužitelja. Namjera tužitelja nije bila da se mijenja vrijeme trajanja ugovora kako je predviđeno čl. 2. st. 1. Aneksa (list 34 do 36 spisa) što iskazuje i zakonski zastupnik tužitelja, već mu je namjera bila najmanje petogodišnja suradnja, kako je predviđeno temeljnim ugovorom, a na što ukazuje i činjenica da tužitelji do zaključenja glavne rasprave nisu zaključili drugi ugovor, te time gube znatna financijska sredstva. Naime, sud zaključuje kako su tužitelji podneskom od 13. rujna 2012. godine bili suglasni da osnovni ugovor ostaje na snazi do 31. prosinca 2012. godine, ali da se za buduće razdoblje, tj. do isteka petogodišnjeg roka predviđenog osnovnim ugovorom, odnosi među strankama drugačije reguliraju aneksom, što nikada nije učinjeno. Takav zaključak je logičan, životan i ekonomski opravdan jer bi tužitelji ostvarivali prihod od 120.000,00 eura do 1. listopada 2015. godine, a oni su to ostvarivali zaključno s 2012. godinom, te nakon toga nisu sklopili novi ugovor.

Prema tome, iz provedenih dokaza u bitnome je utvrđeno:

- stranke su sklopile ugovor o poslovnoj suradnji 1. listopada 2010. godine, uz godišnju obvezu tuženika na plaćanje naknade od 120.000,00 eura, ✓
- stranke su bile u pregovorima oko izmjene ugovora, a koje pregovore je inicirao tuženik zbog povrede tužiteljevih obveza glede lokacije u smislu odredbe čl. 2. toč. 2. Ugovora, iako sud smatra kako tužitelj nije povrijedio tu ugovornu odredbu jer plaža Medveja nije predviđena kao lokacija na kojoj bi tužitelji prodavali tuženikovu robu, već samo kiosk na plaži Medveja, budući tužitelji nisu raspolagali plažom Medveja (list 19 spisa), ✓
- nikada stranke nisu sklopile aneks ugovora, ugovoru od 1. listopada 2010. godine,
- tuženik je podmirio novčane obveze za 2010. godinu, 2011. godinu dok je za 2012. godinu obvezu po glavnom dugu podmirio 29. siječnja 2013. godine, a 5. ožujka 2013. godine platio je kamatu u iznosu od 3.639,69 kn,
- tuženik nije platio dio kamata, prema tužiteljevom izračunu u iznosu od 1.454,12 kn, a prema tuženiku u iznosu od 1.339,31 kn, ✓

- tužitelji su raskinuli ugovor 25. siječnja 2013. godine uz otkazni rok od 10 dana pozivom na odredbu čl. 9.3. ugovora,
- tužitelji traže naknadu u vrijednosti godišnjeg iznosa naknade u smislu odredbe čl. 9.2.c. zadnji stavak Ugovora o poslovnoj suradnji, zbog tuženikovog zakašnjenja u plaćanju kamata, odnosno neispunjenja cjelokupne obveze po osnovi kamata.

Temeljem čl. 367. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, dalje:ZOO) ugovor se ne može raskinuti zbog neispunjenja neznatnog dijela obveze.

U konkretnom slučaju nepravovremeno plaćanje kamata u iznosu od 3.639,69 kn (plaćeno 5. ožujka 2013. godine) i neplaćanja kamata u iznosu od 1.454,12 kn (odnosno 1.339,31 kn prema tuženikovu izračunu) je neispunjenje neznatnog dijela obveze koja je za 2012. godinu iznosila 120.000,00 eura. Tužiteljeve tvrdnje o tome da tuženikova obveza iznosi za svaku ugovornu godinu 120.000,00 eura, pa da u tom kontekstu valja ocjenjivati neispunjenje tuženikove obveze, nije odlučna, kraj činjenice da su tužitelji raskinuli ugovor u vrijeme kada je tuženik imao neispunjen samo neznatan dio obveze. Zbog neispunjenja neznatnog dijela obveze tužitelji nisu mogli valjano raskinuti ugovor, a koji raskid je suprotan prisilnoj normi iz čl. 367. ZOO-a.

Temeljem čl. 350. st. 1. ZOO-a vjerovnik i dužnik mogu ugovoriti da će dužnik platiti vjerovniku određeni novčani iznos ili pribaviti neku drugu materijalnu korist, ako ne ispuni svoju obvezu ili ako zakasni s njezinim ispunjenjem ili ako je neuredno ispuni. Ugovorna kazna ne može biti ugovorena za novčane obveze (čl. 350. st. 3. ZOO-a).

Odredba čl. 9.toč. 2. c. zadnji stavak uz primjenu odredbe čl. 9.3. Ugovora o poslovnoj suradnji ima sva obilježja ugovorne kazne. Naime, tim odredbama je predviđeno plaćanje naknade u vrijednosti godišnjeg iznosa naknade za usluge pružene temeljem tog ugovora, ako tuženik ne poštuje ugovornu obvezu plaćanja novčane naknade .

U konkretnom slučaju radi se o djelomičnom neispunjenju tuženikove novčane obveze, a za koju obvezu ugovorna kazna ne može biti ugovorena. To što predmetna odredba ne sadrži u sebi naziv „ugovorna kazna“ nije od utjecaja kraj činjenice da ima sva obilježja ugovorne kazne (čl. 319. st. 2. ZOO-a), a koja je ugovorena za neispunjenje ili zakašnjenje u ispunjenju novčane obveze, što je protivno prisilnom propisu iz čl. 350. st. 3. ZOO-a.

Temeljem čl. 322. st. 1. ZOO-a ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu, ili ako Zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

U konkretnom slučaju odredba čl. 9.2.c., zadnji stavak Ugovora o poslovnoj suradnji od 1. listopada 2010. godine koja glasi: „Neovisno od primjene ostalih odredbi ovog ugovora koje se odnose na nepoštivanje obveza JTI-a, a u slučaju prijevremenog jednostranog raskida ugovora od strane JTI-a, odnosno raskida ugovora isključivom krivnjom JTI-a, ugovorne strane suglasno utvrđuju da je JTI obavezan platiti klijentu posebnu naknadu u vrijednosti godišnjeg iznosa naknade za usluge pružene temeljem ovog ugovora, a sve u roku od 30 dana od dana raskida ovog ugovora.“, sama po sebi nije ništetna, pa je protutužbeni zahtjev kojim se traži utvrđenje ništetnosti te odredbe odbijen kao u točki 2. izreke presude. Naime, ista nije protivna Ustavu, prisilnim propisima, niti moralu društva u smislu odredbe čl. 322. st. 1. ZOO-a. Međutim, kad se ta odredba primjenjuje zbog raskida ugovora radi neispunjenja novčane obveze odnosno zakašnjenja u njezinom ispunjenju, dakle u kombinaciji s odredbom čl. 9.3. Ugovora o poslovnoj suradnji, a što je osnov ovog tužbenog zahtjeva, onda se radi o ništavim odredbama jer su u tom slučaju protivne prisilnom propisu iz odredbe čl. 350. st. 3. ZOO-a.

Prema tome, tužitelji su neosnovano raskinuli ugovor zbog neispunjenja neznatnog dijela obveze tuženika, te potražuju naknadu temeljem ugovornih odredbi (čl. 9.2.c. zadnji stavak i čl. 9.3. Ugovora o poslovnoj suradnji) koje su u zajedničkoj primjeni suprotne prisilnom propisu, dakle ništave.

Slijedom navedenog tužbeni zahtjev je odbijen kao neosnovan, te je odlučeno kao u točki 1. izreke presude.

Temeljem čl. 154. st.1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, dalje: ZPP) odlučeno je o troškovima postupka. Vrijednost predmeta spora po tužbenom zahtjevu iznosi 120.000,00 eura te je prema srednjem tečaju eura HNB-a na dan podnošenja tužbe ta vrijednost iznosila 900.142,28 kn, pa su prema toj vrijednosti određeni i troškovi postupka. U odnosu na tužbeni zahtjev tuženiku je priznat trošak zastupanja po punomoćniku u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i to trošak sastava odgovora na tužbu i trošak zastupanja na ročištu dana 3. lipnja 2014. godine u iznosu od 9.020,00 kn (2x), trošak zastupanja na ročištu 8. siječnja 2014. godine u iznosu od 4.470,00 kn, a prema odluci s ročišnog zapisnika, trošak sastava podneska od 15. travnja 2014. godine, trošak sastava podneska od 17. ožujka 2014. godine u iznosu od 250,00 kn, sve uvećano za PDV, odnosno ukupno 29.075,00 kn. $23.260,00 + PDV = 29.075,00 \text{ kn}$

Tuženiku nije priznat trošak sastava podneska od 15. listopada 2013. godine u iznosu od 250,00 kn jer nije bio potreban. Nadalje, tuženiku nije priznat trošak sastava podneska od 15. travnja 2014. godine u punom iznosu Tarife već u iznosu od 500,00 kn budući se radi o

- ✓ 9.020,00 (odgovor)
- ✓ 9.020,00 (3.6.2014)
- ✓ 4.470,00 (8.1.2014)
- ✓ 500,00 (objava 10.1.2014)

- ✓ 15.4.2014. 250
- ✓ 12.4.2014. 250

podnesku iz Tbr. 8.3. Tarife. Trošak zastupanja na ročištu za objavu presude tuženiku nije priznat u traženom iznosu od 4.560,00 kn, već u iznosu od ~~500,00 kn u smislu Tbr. 9.3. Tarife~~. Tuženiku nisu priznati putni troškovi, kao i trošak izbjivanja iz pisarnice s obzirom da trošak zastupanja od odvjetnika čije je sjedište izvan područja suda pred kojim se vodila parnica može iznositi samo toliko koliko bi iznosio i trošak odvjetnika čije je sjedište u mjestu parničnog suda.

Vrijednost predmeta spora u odnosu na protutužbeni zahtjev utvrđena je u iznosu od 10.000,00 kn kako je to tuženik naznačio u protutužbi u smislu čl. 40. st. 2. ZPP-a, te je po prigovoru tužitelja tu vrijednosti utvrdio sud u smislu čl. 40. st. 3. ZPP-a i čl. 30. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine broj 74/95, 57/96, 137/02, 26/03, 125/11, 112/12, 157/13).

Tužiteljima je priznat trošak zastupanja po punomoćniku u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i to po protutužbi za zastupanje na ročištu 3. lipnja 2014. godine u iznosu od 750,00 kn uvećano za 30 % po Tbr. 36.1. Tarife odnosno 975,00 kn uvećano za PDV, tj. ukupno 1.218,75 kn.

Nakon prijeboja tuženikovog troška u iznosu od 29.075,00 kn i troška tužitelja u iznosu od 1.218,75 kn ispadne razlika u tuženikovu korist u iznosu od 27.856,25 kn pa je odlučeno kao u točki 3. izreke presude.

U Karlovcu 11. srpnja 2014. godine

Sudac:

Jadranka Mađeruh, v.r.

ločnost otpravka-
lašteni službenik:
Draženska Prpić

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude — rješenja nezadovoljna stranka ima pravo uložiti žalbu u roku od 8 dana Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu putem ovog suda.

Dna:

1. Tužiteljima po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

PUNOMOĆ

kojom ja, Mario Kovačević iz Opatije, Antona Mihića 3, OIB: 32197044625, potvrđujem, a kao osnivač i vlasnik sljedećih trgovačkih društava i obrta, da je:

- trgovačko društvo HEMINGWAY BAR d.o.o. iz Opatije, Eugena Kumičića 5, OIB:31190697197, promijenilo ime tvrtke i poslovno sjedište rješenjem Ri Tt-17/2255-2 od 04.04.2017. god tako da isto sada glasi: H d.o.o. iz Opatije, Zert 2.
- trgovačko društvo HEMINGWAY BAR d.o.o. iz Zagreba, Tuškanac 1, OIB:59224906090, kasnije APERITIVO d.o.o. iz Kraj Donji, (Općina Marija Gorica), Vodovodna ulica 18B je od strane Trgovačkog suda u Zagrebu brisano (pod nazivom APERITIVO d.o.o. za usluge u stečaju) dana 17.10.2017 rješenjem Tt-17/35022-1
- ugostiteljski obrt "DOLCE VITA", vlasnik Mario Kovačević, Opatija, Kumičićeva ulica 5, kasnije na adresi Tuškanac 1, Zagreb, MBO:90916549 , OIB: 32197044625 objavljen je dne 27. prosinca 2017. godine.

Ovime :

HEMINGWAY BAR d.o.o. iz Splita, VIII Mediteranskih igara 5, OIB:51945853294, zast. po direktoru Mariu Kovačeviću iz Opatije Antona Mihića 3, te

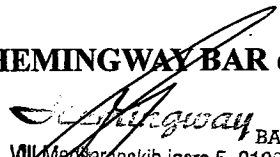
H d.o.o. iz Opatije, Zert 2, OIB:31190697197 , zast. po direktoru Mariu Kovačeviću iz Opatije Antona Mihića 3, ovlašćuju

Maria Kovačevića da u njihovo ime i za njihov račun primi pravomoćno dosuđeni iznos od 120.000,00 EUR-a sa kamatom tekućom kao u presudi Visokog trgovačkog suda RH br. PŽ-7984/14 od dne 29.11.2017. godine i to na račun Maria Kovačevića otvoren u Zagrebačkoj banci broj: HR3323600003211464621 .

Isplatom iznosa iz gore navedene presude JT International Zagreb d.o.o. iz Zagreba, Radnička cesta 34, OIB: 32835155877 ispunio je svoje obveze prema predmetnoj presudi, a koje se odnose na sve tužitelje.

U Zagrebu, 24.01.2018

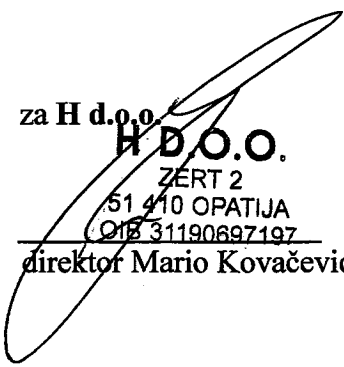
za **HEMINGWAY BAR d.o.o.**

HEMINGWAY BAR d.o.o.
VIII Mediteranskih igara 5, 21000 Split

direktor Mario Kovačević

Mario Kovačević

za **H d.o.o.**

H d.o.o.
ZERT 2
51410 OPATIJA
OIB 31190697197

direktor Mario Kovačević

Zagrebačka banka d.d.
Trg bana Josipa Jelačića 10
10000 Zagreb
MB: 3234495
Račun: 2360000-1000000013

Br. transakcije:	HP00518013022595502
Nalogodavatelj:	JT INTERNATIONAL ZAGREB D.O.O.
IBAN platitelja:	HR1323600001102602725
Naziv primatelja:	Mario Kovačević
IBAN / RN primatelja:	HR3323600003211464621
Opis plaćanja:	Plaaanje troškova
Poziv na broj platitelja.:	HR99
Poziv na broj primatelja.:	HR99
Iznos:	1.441.719,65
Datum izvršenja:	30.01.2018

Zagrebačka banka d.d.
Trg bana Josipa Jelačića 10
10000 Zagreb
MB: 3234495
Račun: 2360000-1000000013

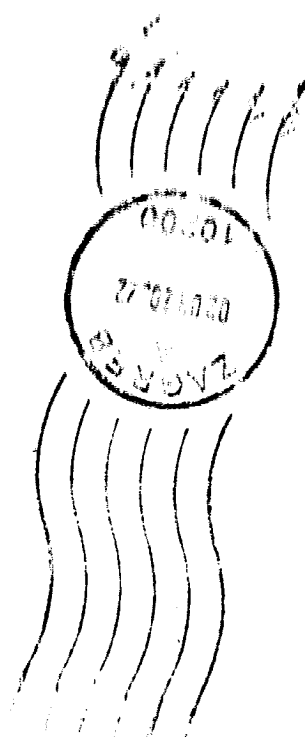
Br. transakcije:	HP00518012622236291
Nalogodavatelj:	JT INTERNATIONAL ZAGREB D.O.O.
IBAN platitelja:	HR1323600001102602725
Naziv primatelja:	Odvjetnik Roman Bihar
IBAN / RN primatelja:	HR9123600001100685183
Opis plaćanja:	Plaaanje troškova PARNICKI TROSAK 7984-14
Poziv na broj platitelja.:	HR99
Poziv na broj primatelja.:	HR99
Iznos:	77.325,84
Datum izvršenja:	26.01.2018

DTB

Poštama plaćena HP-u d.d.
u poštanskom uredu
10200 Zagreb

589

FINANCIJSKA AGENCIJA
REGIONALNI CENTAR RIJEKA
ZA PREDSTEČAJNI POSTUPAK
FRANA KURELCA 8
51 000 RIJEKA